

τεύχος 13 | Ιούλιος 06 | διατίθεται δωρεάν

VELVET

music | art | cinema | new media | fashion | football | events

SONY

LOWE A THINGS

like.no.other™

Το Sony και Walkman είναι ομπρελά κατατεθέντα
της Sony Corporation Ιαπωνίας

1,2,3, Go!./01

faces./04

camera./06

Άγγελος Φραντζής: Στον αφρό των ημερών |
Films there: Jess Franco, Total Devotion | Tribeca Films Festival |
Films here: Synch Kinema... | Porn ! Porn ! Porn !

A brief history of...: Versus | Fox base alpha:
Walking & Falling, Η χαμένη τιμή της Ντόρας
Οικονόμου, Los Super Elegantes, Art by PC parts,
Αυξημένες πιθανότητες | Damaged goods

art./12

new media./18

European Media Art Festival

b-sides./22

Stereolab | Go-Betweens | What would have happened if: Madeleine Peyroux
| Pick-up | Indie Labels: This Happy Feeling

Sunshine

size./26

pot pourri./30

VELVET

τεύχος.13 / ιούνιος 06
μηνιαία δωρεάν έκδοση

Έκδοση / Επιμέλεια:

Λάκης & Άρης Ιωνάς

Σχεδιασμός:

Άντα Θεοδωρακάκη

Ειρήνη Ζωγράφου

Οργάνωση / Προβολή:

Δάφνη Δραγώνα

Κατερίνα Ζωγράφου

Διεύθυνση διαφήμισης:

The Studio (art projects)

Υπεύθυνη διαφήμισης:

Χριστίνα Ροδοπούλου

Συντάκτες:

(velvet mornings)

Λάκης & Άρης Ιωνάς

(art)

Ξένια Καπακτσόγλου

Χριστόφορος Μαρίνος

(camera)

Νατάσα Γιανναράκη

Αντρέας Κίκπρας

(new media)

Δάφνη Δραγώνα

(b-sides)

Δημήτρης Βόγλης

Οδυσσεύς Νικητιανός

Γιάγκος Κολιοπάνος

(size)

Asako Masunouchi

Χριστίνα Ροδοπούλου

Συνεργάτες:

Ηλίας Παπαζαχαρίας

Dr. Faux

Νίκος Λιάσκας

Μαριλένα Σαλαμάνου

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος

Δανάη Βαρδαλή

Αλεξάνδρα Ζωιπούλου

Έκδοση:

The Studio (art projects)

Μιλτιάδου 17, 4ος όροφος,

105 60 Αθήνα

T / F: 210 33 14 923

velvet_magazine@yahoo.gr

www.myspace.com/velvetmagazine

Παραγωγή:

Multimedia A.E.

velvet mornings./02

FUCK GURUS

Ευτυχώς δεν είμαστε σίγουροι για τίποτα... μυρίζουμε και πάμε... σαν τα σκυλάκια... με το μάτι, το αυτί και το ένστικτο... δεν πιστεύουμε στην ιδιοφυΐα, στους Gurus... Δεν υπογράφουμε ότι όλα αυτά που υποστηρίζουμε... τους νέους εικαστικούς, μουσικούς, κινηματογραφιστές... είναι το next big thing, ότι θα γράψουν ιστορία, ότι θα «προκόψουν»... η ζωή είναι πολύ περίεργη και κρύβει (ευτυχώς) για όλους μας πολλές εκπλήξεις και γυρίσματα... περισσότερο ακροβατούμε... εξελισσόμαστε... αλλάζουμε... τσιμπολογάμε από δω και από εκεί... παθιαζόμαστε... βαριόμαστε... και προχωράμε... μαζεύουμε και δεν μαζευόμαστε... κάπως έτσι νομίζουμε ξεκινάνε τα πράγματα... πραγματικά δεν ξέρουμε... και σε μας πρώτη φορά συμβαίνει...

Au revoir
x

Billabong.com

DAVID
RASTOVICH

Billabong

MUNDIAL

Κάθε μήνα οι συνεργάτες του VELVET σχολιάζουν...

Achtung - Achtung!
Με υπερηφάνεια το Velvet σε αυτό το τεύχος του σας παρουσιάζει τη νέα του ένθετη έκδοση για το ποδόσφαιρο, με τίτλο «Football Is Life»!
Ως εκ τούτου, Face αυτού του μήνα δεν μπορούσε παρά να είναι το Παγκόσμιο Κύπελλο της Γερμανίας.
Auf Wiedersehen!

Αντρέας Κίκηρας:
Αγαπημένη ομάδα: Squadra Azzura!
Αγαπημένος παίκτης: Ζαν Πολ Αμπαλό (Togo)!
Αγαπημένο αουτσάιντερ: Trinidad & Tobago!
Αγαπημένη φανέλα: Argentina!
Αγαπημένο σύνθημα: Nip-pon!---Nip-pon!

Νίκος Λιάσκας: Γουστάρω τελικός IRAN-USA και τα μυαλά των Αμερικάνων στα κάγκελα, κυριολεκτικά!!!

Δημήτρης Βόγλης: Forza Argentina!

Asako Masunouchi: I just learned Ronaldinho last month.

Ιένια Καλπακτσόγλου: Kalispera Athina-what a lovely show- congratulations!
Here are the votes from the international women against football association:
Group A: 5 points, Group B: 2 points, Group C: 8 Points, Group D: 7 points,
Group E: 10 points, Group F: 3 points, Group G: 9 points and... finally Group H:
12 points as the appropriate summer 2006 destinations.

Άντα Θεοδωρακάκη (με φωνή Κωνσταντή): USA goes punk!

Ειρήνη Ζωγράφου: ...ευτυχώς που διαρκεί μόνο ένα μήνα!

Ηλίας Παπαζαχαρίας: Ο Trosero παίζει;

Κωνσταντίνος Δαγριτζίκος:
Λοιπόν, Παρασκευή, 30 Ιουνίου, λίγο μετά τις 9μού.μού. η αυτού μεγαλειότης μου θα σκάει μύτη στον Ελ.Βεν. ύστερα από τριβδόμαδη παραμονή στην πρωτεύουσα της Γερμανίας. Για τις 2 επόμενες βδομάδες, έτσι και πετύχω κάποια συζήτηση, κάποια φωτογραφία, κάποιο βίντεο, κάποιο άρθρο, κάποιο οιτδήποτε έχει σχέση με στρογγυλή ασπρόμαυρη μπάλα και μπάρα, την έχει π....ίσει (και αυτό που λείπει δεν είναι ένα άλφα...) ο υπεύθυνος!!!

Χριστόφορος Μαρίνος: Whatever...

Λάκης Ιωνάς: Με τίποτα Γερμανία - Βραζιλία τελικός. Στάνταρ η Αγγλία γυρίζει ηρωικά στο νησί με κούπα και χωρίς προπονητή.

Άρης Ιωνάς:
Τελικός: Λέμαν - Βραζιλία 0 - 0
(κανονική διάρκεια και παράταση)
Λέμαν - Βραζιλία 3 - 0 (στα πέναλτις)

Νατάσα Γιανναράκη: Στο προηγούμενο mundial τα Βραζιλιάνικα πάρτυ μετά από κάθε νίκη της εθνικής τους ήταν τα καλύτερα!

Οδυσσέας Νικητιανός: ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!

Δάφνη Δραγώνα: Άντε πάλι... η ίδια ιστορία..

ΣΤΟΝ ΑΦΡΟ ΤΩΝ ΗΜΕΡΩΝ

Το Velvet ακολούθησε τον Άγγελο Φραντζή, σκπνοθέτη του «Polaroid» και του «Ονείρου του σκύλου» σε βουνά, λαγκάδια και πελάγη για το ρεπεράζ της καινούριας του ταινίας «Το Αόρατο Αγόρι» και πάνω σ’ ένα ψαροκάικο, του πήρε συνέντευξη.

Συνέντευξη στη Νατάσα Γιανναράκη

Πώς ξεκίνησες ν’ αγαπάς το σινεμά;

Έβλεπα πολύ σινεμά από πολύ μικρός, είχα σινεφίλ γονείς και με τρέχανε παντού. Μικρός ήθελα να γίνω γελοιογράφος, μετά ήθελα να κάνω κόμικς, άρχισα να σχεδιάζω και τα πήγαινα στη Βαβέλ σε ηλικία 13-14 ετών. Τα κόμικς μου ήταν επαρκώς άθλια για να μην τα δημοσιεύουν, αλλά έτσι έχτισα και μια επαφή με τα παιδιά στη Βαβέλ. Βλέποντας περισσότερες ταινίες άρχιζε σταδιακά να μετατίθεται το ενδιαφέρον μου. Συγκεκριμένα θυμάμαι ένα καλοκαίρι που είδα το «Σατυρικόν» του Φελίνι, το οποίο ήταν η ταινία που μου προκάλεσε μια μεγάλη μεταστροφή και επειδή η ταινία είναι πολύ κόμικ, ως δομή αλλά και ως εικαστικό περιεχόμενο, μ’ έκανε να δω ότι αυτό είναι πολύ πιο ενδιαφέρον παιχνίδι, πιο πλήρες, κι έτσι άρχισα να το γυρίζω προς το σινεμά. Στα 15 δημοσίευσα το πρώτο μου άρθρο στη Βαβέλ, «Κόμικς και Κινηματογράφος», πάνω στη σχέση των δύο και, αφού αποφάσισα ότι θα κάνω σινεμά, έπεσα με τα μούτρα. Ήμεροβραδιαζόμουν στην Ταινιοθήκη στην Κανάρη κάθε μέρα μετά το σχολείο, έβλεπα 15 ταινίες τη βδομάδα, εκ των οποίων τις μισές δεν τις καταλάβαινα καθόλου, όλους τους Μπέργκμαν και Ταρκόφσκι της περιόδου εκείνης. Αυτό που έχει ο κινηματογράφος και που είναι γοητευτικό για μένα είναι ότι είναι το πιο ολοκληρωμένο απ’ τα παιχνίδια. Από μικρός μου άρεσε με τα παιχνίδια μου να φτιάχνω σύμπαντα, να βλέω ανθρώπια να κάνουν βόλτες, και ο κινηματογράφος είναι το μοναδικό πράγμα όπου μπορείς να παίρνεις αληθινούς ανθρώπους, να τους ντύνεις όπως θέλεις, να τους βάζεις σ’ ένα διαφορετικό περιβάλλον, να φτιάχνεις ένα ντεκόρ, να επιλέγεις τα χρώματα, μετά τους ήχους, μετά να επιλέγεις πώς θα κινηθούν, να επιλέγεις την ιστορία... Όλο αυτό είναι τόσο πλήρες και έχει άπειρες δυνατότητες, αυτό είναι που γουστάρω πιο πολύ στο σινεμά...

Σε απασχολεί να αναπαραστήσεις τη γενικότερη πραγματικότητα στις ταινίες σου, αυτή που ζούμε στην Ελλάδα αυτή τη στιγμή, ή προτιμάς να επικεντρώνεσαι σε πιο μικρά και ιδιωτικά κομμάτια αυτού του συνόλου;

Η πραγματικότητα φιλτράρεται από το υποκειμενικό βλέμμα του καθένα μας. Ποτέ δε μ’ ενδιέφεραν οι ταινίες που προσπαθούν να πιάσουν το «σφυγμό της εποχής», ούτε μ’ ενδιαφέρει να κάνω ταινίες που μιλάνε για την κοινωνική πραγματικότητα μ’ ένα τρόπο τρομερά επίκαιρο ή καταγγελτικό, ή ταινίες «γροθιά στο στομάχι», όλα αυτά τα πράγματα μου προκαλούν αυτό που θα προκαλούσε στον καθένα μια γροθιά στο στομάχι, δηλαδή όχι κάτι ευχάριστο και δεν μ’ ενδιαφέρει καθόλου. Αυτό που μ’ ενδιαφέρει στο σινεμά είναι ότι μπορείς να πάρεις τον άλλο απ’ το χέρι, να φτιάξεις το δικό σου σύμπαν και να τον βάλεις μέσα σ’ αυτό. Αυτό το σύμπαν δε σημαίνει πως δεν πηγάζει απ’ την πραγματικότητα ή απ’ το δικό σου λοξό βλέμμα πάνω σ’ αυτήν. Εξ’ ου και δε μ’ αρέσει αντίστοιχα και το σινεμά της απόλυτης φαντασίας, τύπου «Ο Άρχοντας των Δαχτυλιδιών». Και αυτό το βαριέμαι πάρα πολύ. Αντίθετα, εκεί που τα όρια μπλέκονται είναι το κομμάτι που με αφορά περισσότερο. Στο «Ονείρο του σκύλου» για παράδειγμα όλη η προσπάθεια ήταν πώς θα δημιουργήσεις το φανταστικό μέσα από πάρα πολύ πραγματικές καταστάσεις, δηλ. πώς μπορείς να μετατρέψεις ένα αστυνομικό τμήμα για παράδειγμα σε ένα χώρο φανταστικού σχεδόν μέσα από λεπτομέρειες και μέσα απ’ τον τρόπο που κοιτάς τα πράγματα. Για μένα το φανταστικό δημιουργείται πολύ πιο πολύ από απλώς ένα περίεργο φωτισμό, μια λάμπα λοξή, κάτι βήματα που ακούγονται, μια πόρτα που ανοίγει, αυτά τα πράγματα είναι που μου εξάπτουν τη φαντασία πιο πολύ απ’ το να φτιάξω ένα τέρας τέλειο 3-D και να το

βάλω δ’ ένα Χ φανταστικό περιβάλλον. Αυτό δε μ’ ενδιαφέρει και πολύ. Άρα είναι σίγουρα αυτό το όριο που είναι και η ουσία του σινεμά, και το λέω γιατί το σινεμά ξεκίνησε από τη μία απ’ το Μελιέζ που έκανε μόνο φανταστικό, δηλαδή το «Ταξίδι στο Φεγγάρι» κλπ, που ήταν ένας ταχυδακτυλουργός, και απ’ την άλλη τους αδελφούς Λιμιέρ που έκαναν ντοκιμαντέρ. Για μένα αυτό το παιχνίδι μ’ αυτά τα όρια είναι το πιο ενδιαφέρον. Ακόμα και στο «Polaroid», που είναι μια ταινία πολύ «πραγματική» με την έννοια ότι παίζουν όχι ηθοποιοί αλλά παιδιά που υποδύονται ένα ρόλο κοντά σ’ αυτό που είναι οι ίδιοι, με τα πραγματικά τους ονόματα, σε πραγματικούς χώρους κτλ, πάλι υπάρχουν συνεχείς αποδράσεις από την πραγματικότητα μέσα π.χ. από σκηνές μιούζικαλ, μέσα από διάφορα πράγματα που μεταμορφώνουν αυτή την πραγματικότητα και την κάνουν κάτι άλλο.

Πες μας λίγο για το θέμα της επόμενης σου ταινίας.

Η καινούρια μου ταινία είναι ένα άγριο υπαρξιακό παραμύθι για ενήλικες και είναι μια ερωτική ιστορία ανάμεσα σ’ ένα αγόρι που ερωτεύεται ένα άλλο αγόρι που είναι ερωτευμένο με ένα κορίτσι κι αυτό με τη σειρά του ίσως είναι ερωτευμένο με το πρώτο αγόρι. Όλο αυτό είναι ένα road monie που ξεκινάει από την πόλη και καταλήγει στη φύση, όπου εκεί αποκαλύπτονται οι μηχανισμοί των επιθυμιών, η σύγκυση των φύλων και της ταυτότητας και η ίδια η φύση του έρωτα. Είναι μια παράξενη ταινία κι αυτή παρ’ ότι έχει ένα πολύ πιο γραμμικό σενάριο με μία έννοια. Και πάλι, χωρίς το φανταστικό να είναι σε πρώτο επίπεδο υποβόσκει κι εδώ.

Πιστεύω πως ο ελληνικός κινηματογράφος δεν είναι καλύτερος ούτε χειρότερος από τους περισσότερους εθνικούς κινηματογράφους. Πιστεύω πως είναι γελοίο να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τη Γαλλία ή με το Χόλιγουντ, ούτε καν με το Ιράν όπως λένε πολλοί, γιατί το Ιράν κάνει 300 με 400 ταινίες το χρόνο ενώ εμείς κάνουμε 30, και από αυτές τις 300 ή 400 βγαίνουν 4 ή 5 6 που είναι σημαντικές. Τι περιμένουμε δηλαδή να βγει κάθε χρόνο απ’ την Ελλάδα;

Πώς βλέπεις τους υπόλοιπους νέους σκηνοθέτες στην Ελλάδα;

Πιστεύω πως ο ελληνικός κινηματογράφος δεν είναι καλύτερος ούτε χειρότερος από τους περισσότερους εθνικούς κινηματογράφους. Πιστεύω πως είναι γελοίο να συγκρίνουμε τον εαυτό μας με τη Γαλλία ή με το Χόλιγουντ, ούτε καν με το Ιράν όπως λένε πολλοί, γιατί το Ιράν κάνει 300 με 400 ταινίες το χρόνο ενώ εμείς κάνουμε 30, και από αυτές τις 300 ή 400 βγαίνουν 4 ή 5 6 που είναι σημαντικές. Τι περιμένουμε δηλαδή να βγει κάθε χρόνο απ’ την Ελλάδα; Πιστεύω πως το μεγαλύτερο μέρος του ελληνικού κινηματογράφου είναι κακό, όπως ακριβώς είναι κακό και το μεγαλύτερο μέρος του γαλλικού κινηματογράφου ή οποιασδήποτε άλλης κινηματογραφίας. Πιστεύω όμως πάρα πολύ σε μεμονωμένους κινηματογραφιστές, δηλαδή πιστεύω στον Κούτρα, στο Λάνθιμο, στην Εύα Στεφανή, στην Αθηνά Τσαγκάρη. Υπάρχει πολύς κόσμος που εγώ τουλάχιστον περιμένω, μ’ ενδιαφέρει και θέλω να δω την επόμενη ταινία τους. Και παλιότεροι κινηματογραφιστές. Και αυτό είναι σημαντικό, το ότι υπάρχει όλο αυτό το πράγμα μέσα στο ελληνικό σινεμά. Πιστεύω ότι αυτή η γκρίνια και η μιζέρια του ότι δεν υπάρχει τίποτα και ότι φταίει το σενάριο και όλα αυτά τα κλισέ που ακούγονται συνέχεια είναι μούρδες, είναι η γνωστή ελληνική γκρίνια και μιζέρια Συμβαίνει πολύ γιατί όταν οι δημοσιογράφοι πηγαίνουν να δουν όλες τις ελληνικές ταινίες π.χ. στο Φεστιβάλ (Θεσσαλονίκης) φρிகάρουν γιατί το 90% πράγματα δε βλέπεται, αλλά για σκέψου τον Έλληνα κριτικό βιβλίου που μέσα σ’ ένα μήνα θα έπρεπε να διαβάσει όλη την ελληνική λογοτεχνία της χρονιάς, ε, θα φρίκαρε, ή τον τεχνοκριτικό που θα έπρεπε να δει όλα τα έργα των εικαστικών μιας χρονιάς, μα τα περισσότερα είναι για πέταμα. Σε όλες τις τέχνες συμβαίνει αυτό, το 90% δεν είναι καλό και μέσα σ’ αυτό υπάρχουν μεμονωμένα πράγματα τα οποία αξίζουν, ε, το ίδιο ακριβώς συμβαίνει και στο σινεμά.

Παρακολουθείς άλλα είδη τέχνης εκτός από το σινεμά; Θα ήθελες να ασχοληθείς με κάποιο απ’ αυτά;

Πάω σε εκθέσεις, σε συναυλίες όχι πάρα πολύ γιατί τις βαριέμαι, πάω θέατρο... Το κόμικ εξακολουθεί και μ’ ενδιαφέρει πάρα πολύ και μάλιστα αρκετές χρονιές στο Φεστιβάλ της Βαβέλ έκανα κι εγώ αντίστοιχα πράγματα που άγγιζαν κομμάτια που δεν έχουν άμεσα να κάνουν με τον κινηματογράφο. Ένα πράγμα που μ’ ενδιαφέρει για να κάνω κάτι πάνω σ’ αυτό –γιατί πάλι είναι ένα παιχνίδι– είναι ο συνδυασμός του installation με αυτό το οποίο είναι αρκετά συνολικό: μπορείς να συνδυάσεις την εικόνα,

τον ήχο, το live, την performance, και να φτιάξεις πάλι ένα χώρο, ένα σύμπαν. Αυτό είναι ένα πράγμα που θα μ’ άρεσε να το αναπτύξω παραπάνω, το έχω κάνει μια δυο φορές αλλά νομίζω πως θα ήθελα να το συνεχίσω.

Στην Αθήνα πού βγαίνεις;

Πάω Γκάλαξι, Γκάζι στο Γκαζάκι και σε άλλα, Οινοθήκη, Βίος και μου λείπει ένα καλό κλαμπ.

Πώς νιώθεις για την Αθήνα;

Είναι μια σχέση λίγο σχιζοφρενική, γιατί ταυτόχρονα την αγαπάω, αλλά ταυτόχρονα τη μισώ κιόλας, η Αθήνα είναι και φοβερή χαβούζα, θέλει πολλή προσπάθεια για να κάνεις αυτά που πραγματικά γουστάρεις. Υπάρχουν άλλες πόλεις που η δημιουργία ανθίζει. Εδώ στη Αθήνα όλοι όσοι πρωτοέρχονται απ’ έξω έρχονται με τρομερή ενέργεια και φόρα να κάνουν πράγματα και, ξαφνικά, βουλιάζουνε στο λεκανοπέδιο. Και θέλει προσπάθεια για να πεις, όχι, θα βγω απ’ την αδράνεια και θα κάνω πράγματα.

Τι είναι αυτό που σε κάνει να συνεχίζεις να κάνεις ταινίες;

Μου φαίνεται μια φυσική διαδικασία. Όπως ένας άλλος θέλει να ζωγραφίζει εγώ θέλω να κάνω ταινίες. Αντικειμενικά είναι πιο δύσκολο να κάνεις μια ταινία γιατί εμπλέκεται πάρα πολύς κόσμος, λεφτά κλπ. Αλλά πιστεύω πως πάντα γκρινιάζουμε αλλά πάντα με κάποιο τρόπο κάνουμε τις ταινίες μας. Άμα αρχίσουμε να λέμε τα στραβά του ελληνικού κινηματογράφου δε θα τελειώσουμε ούτε αύριο. Εγώ βαριέμαι να μιλάω για τα στραβά, προτιμώ να μιλάω για την ταινία που θα κάνω και τις ταινίες που θα κάνουν οι φίλοι μου, το βρίσκω πολύ πιο δημιουργικό κι ωραίο.

FILMS THERE...

JESS FRANCO
TOTAL DEVOTION

του Αντρέα Κίκπρα

Με κάποιο τρόπο συνέβη ώστε οι 3 Ισπανοί σκηνοθέτες που μπήκαν πιο έντονα στην ιστορία του σινεμά είναι όλοι τους sex-maniacs, ο καθένας με το δικό του τρόπο. Κι αν το αντισυμβατικό στοιχείο μιας τέτοιας εμμονής δεν εμπόδιζε το Μπουγιουέλ και τον Αλμοδοβάρ από το να μελετηθούν ακαδημαϊκά, ο Τζες Φράνκο, μολονότι όχι λιγότερο βιρτουόζος, έμελλε να εξοστρακιστεί και να αποθεωθεί για χρόνια, μέχρι σήμερα, στις σελίδες παρα-σινεφιλ περιοδικών και βιβλίων και να αποκτήσει εξέχουσα θέση στην κουλτούρα των video/dvd-shops που ειδικεύονται στο «bad taste». Πάντως δεν μπορεί παρά να φουσκώνει σαν παγώνι για το παράσημο που του απένειμε το Βατικανό στις αρχές των 70s, οπότε και -παρέα με το Μπουγιουέλ- ανακηρύχτηκαν επίσημα ως «οι πιο επικίνδυνοι σκηνοθέτες στον κόσμο». Μέντορας του υπο-είδους που αποκαλείται -και - Eurohorror, ο Φράνκο χαρακτηρίζεται από κάποια παρανοϊκά ρεκόρ, όπως το γεγονός ότι έχει σκηνοθετήσει περίπου 180 ταινίες μεγάλου μήκους (στις περισσότερες από τις οποίες

ανέλαβε ο ίδιος το σενάριο, το μοντάζ και το σάουντρακ, ενώ κρατούσε και ρόλους σαν ηθοποιοός!), έχει χρησιμοποιήσει καμιά 40αριά ψευδώνυμα για να καλύπτει τις διάφορες ιδιότητές του (ή -όπως λέει ο ίδιος- για να μην τον μισήσουν οι άλλοι σκηνοθέτες επειδή κάνει τόσες ταινίες), ενώ στους τίτλους των ταινιών χάνεται η μπάλα με τα a.k.a, ανάλογα με τη χώρα διανομής, προκαλώντας μια γενικότερη σύγχυση για το ποιο είναι ποιο. Ο μύθος λέει μάλιστα ότι δεν ήταν λίγες οι φορές που κάποιος ηθοποιός έπαιζε -χωρίς να το ξέρει- σε δύο ταινίες ταυτόχρονα και τα πλάνα συναρμολογούνταν αργότερα! Μέσα στα ατέλειωτα μέτρα των ταινιών του, μπορεί κανείς να διακρίνει μια αυθεντική αδιαφορία για την πρωτόγονη ποιότητα της εικόνας, του ήχου κλπ και ταυτόχρονα βαθιά γνώση και αφοσίωση στο σινεμά ως δημιουργίας που προκαλεί δονήσεις στα βαθύτερα κέντρα του εγκεφάλου του θεατή. Με εκπληκτικές τοποθεσίες (σε πάμπολλα μέρη, κυρίως σε Ευρώπη και Λατινική

Αμερική) και σκηνικά, με αναφορές σε -φανταστικές ή πραγματικές- σκοτεινές φιγούρες (από Φρανκεστάιν και Κόμη Δράκουλα σε Δόκτωρα Τζέκιλ και Φου Μαντσού, από Ντε Σαντ και Φον Μάζοχ σε Δόκτωρα Μαμπούζε και Μέγκελε) αναμειγνύμενες με ελεγχόμενες δόσεις σάρκας και αίματος μέσ' από τις δικές του μανιακές εμμονές. Σταθμός μέσα σε αυτό το χάος το περίφημο «Vampyros Lesbos» (1970), εκεί όπου η σούμα d.i.y. ήθους, camp αισθητικής, jazzy ψυχεδελικού σάουντρακ, εξωτικής gothic ατμόσφαιρας και εκπληκτικών πρωταγωνιστών έκανε ακόμη θαμπότερες τις γραμμές ανάμεσα σε καλό και κακό γούστο. Πέρα από την αιθέρια Σολεδάδ Μιράντα, στις ταινίες του Φράνκο παρέλασαν κατά καιρούς μεγάλες μούρες του σινεμά όπως ο Κλάους Κίνσκι, ο Κρίστοφερ Λι, ο Χάουαρντ Βέρνον και η «μούσα» Λίνα Ρομέι. Ο Φράνκο ξεκίνησε να κάνει ταινίες κατά την εποχή που ένας συνεπώνυμός του ταλαιπωρούσε πολύ κόσμο στην Ισπανία και μάλιστα -μετά από μια αρχική ανοχή- ταλαιπωρήθηκε και ο ίδιος από αυτόν, γεγονός που, χάρη

στην απόλυτη ελευθερία αντίληψης και δράσης του, του χάρισε κάποια σποραδικά βλήματα εκ μέρους της θεωρίας, έστω και ως «ακραία αντισυμβατική περίπτωση». Περισσότερη αναγνώριση έλαβε από ανθρώπους μέσα από το σινεμά, όπως ο Όρσον Γουέλες, με τον οποίο δούλεψαν μαζί στο «Φάλσταφ» (1965) και στο ανολοκλήρωτο πρότζεκτ του Γουέλες για το «Δον Κιχώτη», το οποίο και τελικά έφερε σε -κάποιο- πέρας ο Φράνκο το 1992. Στα 75 του σήμερα, ο Φράνκο τα τελευταία χρόνια ενθουσιάστηκε με την ψηφιακή τεχνολογία, με τη χρήση της οποίας φτιάχνει πια τα διαμαντάκια του. Το πιο πρόσφατο από αυτά έχει τίτλο «Snakewoman» και είναι γεμάτο από κλασικά απότομα ζουμ, τεχνικά λάθη και βαμπρο-ερωτισμό σ' ένα -επίσης κλασικό- απομονωμένο μέγαρο, όπου μια γυναίκα θα αναζητήσει τα πνευματικά δικαιώματα για τη βιογραφία μιας διάσημης τραγουδίστριας -πρώην ιδιοκτήτριας του μεγάρου- και θα έρθει αντιμέτωπη με τους αιμοσταγείς κληρονόμους της...

TRIBECA FILM FESTIVAL

της Νατάσας Γιανναράκη

Iluminados por el fuego

The War Tapes

The Treatment

Omaret Yacoubian

Στην καρδιά της Νέας Υόρκης, στην πολύβουη γειτονιά Tribeca του Manhattan, πραγματοποιείται εδώ και πέντε χρόνια το ομώνυμο Φεστιβάλ Κινηματογράφου. Κάθε χρόνο για 2 εβδομάδες στα τέλη Απριλίου με αρχές Μαΐου η περιοχή ζει στους ρυθμούς του παγκόσμιου κινηματογράφου χάρη σε μια πρωτοβουλία που πήραν οι Robert De Niro, Jane Rosenthal και Craig Hatkoff το 2002 με στόχο να αναζωπωρωθεί οικονομικά και πολιτιστικά το Lower Manhattan μετά την επίθεση της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 στους Δίδυμους Πύργους. Η διττή φύση του φεστιβάλ, που προβάλλει διεθνείς ανεξάρτητες παραγωγές, αλλά και χολιγουντιανές πρεμιέρες φάνηκε στις δύο διαφορετικού χαρακτήρα εκδηλώσεις που φέτος σήμαναν το κλείσιμό του. Η μία ήταν το πολυπληθές δείπνο απονομής βραβείων σ' ένα κατάμεστο κινέζικο εστιατόριο στην Chinatown και η άλλη η κυριλέ πρεμιέρα του ριμέικ της ταινίας «Ποσειδώνας» από την Warner Bros. «Ο "Ποσειδώνας" δεν χρειάζεται να γίνει επίκεντρο της προσοχής, αυτές (οι ανεξάρτητες) ταινίες το χρειάζονται», είπε ο πρωταγωνιστής της ταινίας Josh Lucas, που πετάχτηκε στην Chinatown για να παρουσιάσει ένα βραβείο και κατόπιν παρευρέθηκε στο πάρτι της ταινίας στο πολυκατάστημα Barney's New York. Άλλοι παρουσιαστές της βραδιάς ήταν η Lucy Liu, ο Jeffrey Wright και ο ντοκιμαντερίστας Ken Burns. Αντί για φακέλους τα ονόματα των νικητών ήταν βαλμένα σε τεράστια fortune cookies! Φέτος το βραβείο καλύτερης ταινίας μυθοπλασίας πήρε ο σκηνοθέτης Tristan Bauer για το «Iluminados por el fuego», μια ταινία για τους Αργεντινούς στρατιωτικούς και τις φρικτές τους αναμνήσεις από τον πόλεμο των νησιών Φώκλαντ. Αντιπολεμικό θέμα έχει και το ντοκιμαντέρ που απέσπασε το πρώτο βραβείο στην κατηγορία του, το «The War Tapes» της Deborah Scranton, στο οποίο μέλη της Αμερικανικής Εθνοφρουράς καταγράφουν με βιντοκάμερες τις εμπειρίες τους στον πόλεμο του Ιράκ. Άλλα ντοκιμαντέρ που ξεχώρισαν είναι το «Voices of Bam» των Aliona

van der Horst και Maasja Ooms, αλλά και τα «Jesus Camp», «Jonestown: The Life and Death of Peoples Temple» και «Maquillopolis». Η Ανατολική Μεσόγειος σάρωσε τα βραβεία πρωτοεμφανιζόμενου σκηνοθέτη: το βραβείο μυθοπλασίας κέρδισε ο 28χρονος Αιγύπτιος Marwan Hamed για την επική υπερπαραγωγή «Omaret Yacoubian – Το κτίριο Γιακούμπιαν», που εκτυλίσσεται σ' ένα κτίριο – σύμβολο στο κέντρο του Καΐρου. Ο Τούρκος Pelin Esmer κέρδισε το βραβείο πρωτοεμφανιζόμενου ντοκιμαντερίστα για την ταινία του «The Play». Ορισμένες κατηγορίες βραβείων στο φεστιβάλ της Tribeca απευθύνονται σε ταινίες που αφορούν την πόλη της Νέας Υόρκης: το βραβείο NY Loves Film Documentary πήγε στο «When I Came Home» του σκηνοθέτη Dan Lohaus και ακολουθεί ένα βετεράνο του Ιράκ που καταλήγει στο δρόμο αφού αφήσει το στρατό. Το βραβείο Made in New York ταινίας μυθοπλασίας δόθηκε στον Oren Rudavsky για το «The Treatment», μια ταινία για έναν απογοητευμένο, μπερδεμένο και πρόσφατα διαζευγμένο καθηγητή νεοϋορκέζικου σχολείου, στο οποίο πρωταγωνιστούν οι Chris Eigeman, Ian Holm και Famke Janssen. Βραβεία ερμηνείας πήραν η Eva Holubova για το ρόλο της στο Τσέκικο «Ucastníci zajezdu» - «οι παραθεριστές» και ο Γερμανός Jurgen Vogel για το ρόλο του στο «The Free Will». Το βραβείο κοινού πήρε η Linda Hattendorf για την ταινία της «The Cats of Mirikitani». Το ντοκιμαντέρ επικεντρώνεται σε μια άστεγη ογδοντάχρονη Αμερικανο-γιαπωνέζα καλλιτέχνηδα που έχασε τους φίλους και την οικογένειά της σε αμερικανικά στρατόπεδα συγκέντρωσης στο Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο και στο βομβαρδισμό της Χιροσίμα. Στις μικρού μήκους το βραβείο μυθοπλασίας πήρε το «The Shovel» του Nick Childs και το βραβείο ντοκιμαντέρ το «Native New Yorker» του Steve Bilich. Υπεύθυνοι του φεστιβάλ εκτίμησαν πως φέτος έκαναν ρεκόρ σε θεατές, αφού 445.000 εισιτήρια κόπηκαν φέτος, ξεπερνώντας τα 400.000 που είχαν κάνει δυο χρόνια πριν. Και εις ανώτερα Robert!

FILMS HERE... SYNCH KINEMA

της Νατάσας Γιανναράκη

PLUS

LEONARD COHEN: I'M YOUR MAN

Από τις νέες ταινίες που αναμένονται να βγουν στις αίθουσες τον Ιούνιο, ξεχωρίζει - χωρίς να σκίζει - το ντοκιμαντέρ της Αυστραλέζας Lian Lunson «Leonard Cohen: I'm your man», με συνεντεύξεις του καλλιτέχνη, αρχειακό υλικό και μια συναυλία στο Σίδνεϊ αφιερωμένη στον Cohen, με performances των Nick Cave, Jarvis Cocker, Beth Orton, Anthony, Rufus & Martha Wainwright κ.α.

Στις 7 και 8 Ιουλίου το φεστιβάλ Synch, που απολάυσαμε πέρυσι και πρόπερσι στον υπέροχο post-industrial χώρο του Τεχνολογικού Πολιτιστικού Πάρκου Λαυρίου είναι πάλι παρόν. Φέτος επεκτείνει τις δραστηριότητές του σε δύο κομβικούς χώρους μέσα στην πόλη την Πέμπτη 6 Ιουλίου: στο αίθριο και στο αμφιθέατρο του Μουσείου Μπενάκη (Κτίριο Οδού Πειραιώς) και στην κινηματογραφική αίθουσα του Ινστιτούτου Γκαίτε.

Εκτός από μουσικούς, DJs και VJs από κάθε γωνιά του πλανήτη και έργα new media διακεκριμένων Ελλήνων και ξένων δημιουργών το Synch συντονίζεται με την παγκόσμια πρωτοπορία στο χώρο της κινούμενης εικόνας και, στα πλαίσια των προβολών Κίνεμα, παρουσιάζει πάνω από 80 ταινίες μικρού και μεσαίου μήκους. Η αυλαία του Κίνεμα θα ανοίξει στις 6 Ιουλίου στο Ινστιτούτο Γκαίτε με μια πρώτη γεύση από το Διεθνές πρόγραμμα, ένα αφιέρωμα με προβολές που θα ξεδιπλώσουν την ιστορία του Underground Κινηματογράφου και πάνελ ομιλητών από την Ευρώπη και την Αμερική. Το μεγαλύτερο μέρος των προγραμμάτων θα παρουσιαστεί σε 3 οθόνες στις 7 και 8 Ιουλίου στο Τεχνολογικό Πολιτιστικό Πάρκο. Το Διεθνές πρόγραμμα είναι η ραχοκοκαλιά των φετινών προβολών. Θα προβληθούν περίπου 50 ταινίες μικρού και μεσαίου μήκους από ισάριθμους σκηνοθέτες παραγωγής των τελευταίων πέντε ετών, μαζί με κάποιες ιστορικές ταινίες αλλά και λιγότερο γνωστά έργα. Το ελληνικό πρόγραμμα με τίτλο «Ελευθερία ή Φυλακός!» παρουσιάζει πειραματικά έργα Ελλήνων δημιουργών που ζουν στη χώρα μας αλλά και στο εξωτερικό, έργα χωρίς περιορισμούς σε θέμα, διάρκεια και τεχνοτροπία.

Πολλά υποσχόμενη ακούγεται η αναδρομική παρουσίαση του Underground καλλιτεχνικού κινηματογράφου που ετοιμάζει το φεστιβάλ. Περιλαμβάνει πάνω από 20 ταινίες σε φιλμ 16mm που καλύπτουν τη χρονική περίοδο από τα μέσα της δεκαετίας του '60 έως τις αρχές του '90. Το αφιέρωμα θα ξεκινήσει στο Ινστιτούτο Γκαίτε (6 Ιουλίου) και θα συνεχιστεί με μεταμεσονύχτιες προβολές στο Λαύριο.

Εμείς προβλέπεται να κολλήσουμε με τα Super-8 ταινιάκια στα οποία είναι αποκλειστικά αφιερωμένη η 3η οθόνη του Κίνεμα στο Λαύριο και θα παρουσιάσουν δουλειές τους ο Ολλανδός Βετεράνος του Super-8, Γιαάπ Πίτερς (7 Ιουλίου) και ο Γαλλο-Αμερικανός Πιπ Σόντοροφ (8 Ιουλίου). Για όσους αντέχουν το ξενύχτι, το τμήμα «Πάρωρα Διάφορα» θα παρουσιάζει δύο ταινίες αργά κάθε νύχτα, μία σε κάθε έναν από τους κύριους χώρους προβολών στο Λαύριο.

Ακόμη, στο Τεχνολογικό Πολιτιστικό Πάρκο Λαυρίου θα υπάρχει μια μόνιμη παρουσίαση περιοδικών και άλλων εκδόσεων σχετικών με το πρωτοποριακό και πειραματικό φιλμ και βίντεο.

Και μια σημαντική πρωτοβουλία του Synch σε συνεργασία με το Mediamatic και το Ινστιτούτο Γκαίτε είναι η διοργάνωση του Εργαστηρίου Διαδραστικών Ταινιών. Πρόκειται για ένα πενήνήμερο workshop στο οποίο 16 δημιουργοί κινηματογραφικού, τηλεοπτικού, ραδιοφωνικού και πολυμεσικού περιεχομένου από όλη την Ευρώπη θα έχουν την ευκαιρία να εισαχθούν στην έννοια και την πράξη της διαδραστικής αφήγησης χρησιμοποιώντας το σύστημα Korsakow.

Περισσότερες Πληροφορίες: <http://www.mediamatic.net/workshops>
Δηλώσεις συμμετοχής online: www.mediamatic.net/workshopregistration

Innovative music, moving image & new media

6.7.8 Ιουλίου

ΠΕΜΠΤΗ 6 ΙΟΥΛΙΟΥ: ΜΟΥΣΕΙΟ ΜΠΕΝΑΚΗ ΟΔΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Biosphere, Erasers, Free Piece Of Tape Vs Μπλάκ Εν Ντέκερ, Κ. Βήττα, Vegetable Orchestra

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 7 & ΣΑΒΒΑΤΟ 8 ΙΟΥΛΙΟΥ: ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΚΟ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΠΑΡΚΟ ΛΑΥΡΙΟΥ

Adaptor, Afrika Bambaataa, A Guy Called Gerald, Alexander Robotnick Vs Max Durante, Alex Kid, Amon Tobin, Angie Reed, Animal Collective, Argy, Audio Bullys, Aux 88, Bucci Brothers, Closer, Dexter, Dousk, Henrik Schwarz, Legowelt, Leon Segka, Mark Stewart & the Mafia, Mary & The Boy, Mouse On Mars, Natali Beridze & Thomas Brinkmann, Technasia, The Chap, Vector Lovers, 2L8. Get Physical records presents: [Chelonis R Jones, Dj T]. Klik records presents: [Serafim Tsotsonis, Mikael Delta]. Underground Resistance presents: [Galaxy 2 Galaxy & Los Hermanos]. Ware records presents: [Ziggy Kinder, And.id]. + more tha.

www.synch.gr

PORN ! PORN ! PORN !

Ο Dr. Faux ψάχνει στη συλλογή του και προτείνει τη βιντεοκάσσετα του μήνα:

Footsie Babes

Ο Άντι Γιάνγκμαν ήταν το τιμώμενο πρόσωπο φέτος στις Κάννες, ενώ οι πρωταγωνιστές του Μπομπ Τερμινέτορ και Ανίτα Κιζ είχαν τον αέρα απόλυτων σταρ. Αξίζει λοιπόν να ρίξει κανείς μια ματιά στο ντεμπούτο τους, τότε που ο Γιάνγκμαν και η παρέα του προσπαθούσαν απλά να επιβιώσουν κάνοντας δουλειές του ποδαριού. Μια τέτοια παραγωγή είναι και το άγνωστο στον πολύ κόσμο Footsie Babes, το οποίο προξένησε ιδιαίτερη εντύπωση στη ρετροσπεκτίβα του Γιάνγκμαν. Η ταινία δε θυμίζει σε τίποτα το σημερινό του μεγαλομανές ύφος και έχει την αγωνία ενός νεαρού πειραματικού κινηματογραφιστή, ο οποίος χειρίζεται πραγματικά ταχυδακτυλουργικά την κάμερα επί ένα 3ώρο, με αξεπέραστης δεξιοτεχνίας close-ups και contre plongés. Η Ανίτα επισιάζει το Μπομπ ως προς την ανάπτυξη του χαρακτήρα της, κάτι που φαίνεται εντονότερα στη σκηνή της πισίνας.

Σενάριο-Σκηνοθεσία: Άντι Γιάνγκμαν, Πρωταγωνιστούν: Ανίτα Κις, Μπομπ Τερμινέτορ, Σόφι Μουν, Μάουρο Τζιότο

ΕΙΣΙΤΗΡΙΑ ΠΡΟΠΩΛΟΥΝΤΑΙ:

ΚΥΡΙΟΣ ΧΟΡΗΓΟΣ

ΧΟΡΗΓΟΙ

ΔΙΟΡΓΑΝΩΣΗ

ΜΕ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΗΡΙΞΗ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

ΧΟΡΗΓΟΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

A BRIEF HISTORY OF...

VERSUS

Με αφορμή την αινιγματική ομαδική έκθεση «Versus» στις αρχές Ιουνίου (πώς αλλιώς να παρουσιάσεις μια έκθεση που εγκαινιάστηκε στις 06.06.06!) το Velvet προσέγγισε τον Πάρι Χαβιάρα, έναν από τους καλλιτέχνες που συμμετέχουν, για να μας δια φωτίσει ως προς τις προθέσεις της ομάδας αλλά και τις καλλιτεχνικές του θέσεις γενικότερα.

Η ενεργή ανάμειξη των ιδίων των καλλιτεχνών στην επιμέλεια εκθέσεων άλλες φορές καταδεικνύει την απογοήτευσή τους για τον τρόπο παρουσίασης και προώθησης της δουλειάς τους και άλλες φορές έρχεται σε άμεση αντιπαράθεση με την εκάστοτε επιμελητική πρόταση. Σαν ένας από την ομάδα που είχε την αρχική ιδέα της έκθεσης, ποια είναι η δική σου θέση επί του θέματος;

Έχω την εντύπωση ότι η συγκεκριμένη επιλογή, τις περισσότερες φορές, δεν υπαγορεύεται από τόσο βαθιά κίνητρα και δεν υποδηλώνει απαραίτητα ούτε απογοήτευση ούτε προθέσεις αντιπαράθεσης - αυτό μπορεί να ισχύσει ακόμα και για μια έκθεση που ονομάζεται

Versus. Συνήθως, καθοριστική για την απουσία «ειδικού» επιμελητή, είναι η απλή τυχαιότητα που θέλει την ιδέα της έκθεσης να έχει προκύψει από έναν καλλιτέχνη ή μια ομάδα καλλιτεχνών, οι οποίοι -υποθέτω- το ίδιο πρόθυμα θα συμμετείχαν αν η συγκεκριμένη ιδέα είχε προταθεί από έναν θεωρητικό ή έναν γκαλερίστα. Κατά την άποψη μου, οποιοσδήποτε νομιμοποιείται να σχεδιάσει μια έκθεση και να κριθεί μόνο από το αποτέλεσμα. Αν κάθε συμμετοχή ξεχωριστά υλοποιεί μία ενδιαφέρουσα δήλωση σχετικά με το θέμα και αν η «συνομιλία» των έργων μεταξύ τους αποδειχθεί το ίδιο γόνιμη, τότε, αυτό που συμβαίνει έχει λόγο ύπαρξης. Αυτό είναι το μόνο σημαντικό. Σε αντίθετη περίπτωση, η εμπειρία διδάσκει ότι είναι πάρα πολύ λίγα εκείνα που μπορεί να διασώσει ένας θεωρητικός.

Το Versus είναι μία νοηματικά ξεκάθαρη λέξη: χρησιμοποιείται για να δηλώσει αντίθεση, γι' αυτό και βρίσκεται στο ενδιάμεσο δύο εννοιών ή καταστάσεων. Στην προκειμένη περίπτωση, σε τι ακριβώς αναφέρεσαι;

Το «Versus» εκτός από μία εύηχη λέξη είναι και μία από τις ελάχιστες λέξεις της Λατινικής που δεν έχει περάσει απαρατήρητη από διαφημιστές, στυλίστες, ακόμα και ιδιοκτήτες νυχτερινών κέντρων - όπως πληροφορηθήκαμε πρόσφατα. Αυτό μάλλον πρέπει να το αποδώσουμε στο γεγονός ότι, εκτός των άλλων, η παραπάνω λέξη ανταποκρίνεται νοηματικά στο δημοφιλές και πολυχρησιμοποιημένο επικοινωνιακό αίτημα για εναντίωση/ανταπαλότητα/τσα-μπουκά και όλα αυτά -φυσικά- στις ανέξοδες εκδοχές που υπερθεματίζουν οι κώδικες του lifestyle. Εμείς ενδιαφερθήκαμε για το «versus» της σύγχρονης τέχνης. Σαν δυνατότητα ή σαν ένα στοιχείο που κερδήθηκε, χάθηκε ή βρίσκεται σε διαρκή εκκρεμότητα. Ανάλογα με την οπτική του κάθε καλλιτέχνη. Ο στόχος ήταν να διερευνήσουμε πτυχές αυτής της εναντίωσης όπου και όπως εμφανίζεται στα σύγχρονα έργα και στους παράγοντες που την επικυρώνουν ή την υποβαθμίζουν σε άλλο ένα trend για εσωτερική κατανάλωση.

Με ποιον τρόπο πιστεύεις ότι μια έκθεση που καλεί τους καλλιτέχνες να σχολιάσουν «τη δυνατότητα ή την αδυναμία της σύγχρονης τέχνης να διατυπώσει έναν κριτικό/ανατρεπτικό λόγο μέσα στα πλαίσια διαχείρισης και προβολής των «καλλιτεχνικών θεσμών» μπορεί να λειτουργήσει όταν αυτή πραγματοποιείται σε μια γκαλερί;

Η συγκεκριμένη διατύπωση, στο σκεπτικό της έκθεσης, δεν έχει αποφαντικό χαρακτήρα. Είναι ένα από τα ερωτήματα. Πιστεύω πως και μόνο το γεγονός ότι καλλιτέχνες διαφορετικών ηλικιών και διαδρομών επιλέγουν να μην παρακάμψουν το συγκεκριμένο ερώτημα και να το εντάξουν σε μία δέσμη ζητημάτων που ήδη έχουν μία ιστορία αλλά επιμένουν στην επικαιρότητά τους, είναι ενδιαφέρον. Εκείνο που θα ήθελα να προσθέσω σαν διευκρίνιση, είναι ότι η κριτική στην υφιστάμενη διαχείριση των θεσμών είναι ένα πράγμα, και η εν γένει απαξίωση των θεσμών ένα άλλο. Προσωπικά, θεωρώ περίπου αυτονόητο ότι η «στοχοποίηση» του συνόλου των μουσείων, των συλλογών, των

γκαλερί και όποιου άλλου μπορούμε να θεωρήσουμε σαν θεσμό των εικαστικών μας πραγμάτων εκτός από αφελής είναι και αναποτελεσματική. Η συγκεκριμένη έκθεση θεωρήσαμε ότι σε σχέση με το θέμα της και τις συμμετοχές που το υποστηρίζουν μπορεί να λειτουργήσει σε ένα χώρο σαν το Μήλο. Πιθανόν ένας άλλος χώρος να της προσέδιδε ένα νόημα που θα υπέρβαινε ή θα υπολείπονταν των αρχικών προθέσεων.

Στη χώρα μας ποιο πιστεύεις είναι το πλαίσιο, οι θεσμοί και το σύστημα που οι σύγχρονοι καλλιτέχνες επιθυμούν να σταθούν απέναντι;

Οι «σύγχρονοι καλλιτέχνες» που αναφέρετε είναι ένα απίστευτα ανομοιογενές σύνολο με εντελώς διαφορετικές δραστηριότητες, στρατηγικές, πεποιθήσεις και επιδιώξεις. Σχετικά με το τι πραγματικά επιθυμεί ο καθένας, δεν θα τολμούσα να μιλήσω εξ' ονόματος ούτε καν του πολύ στενού μου κύκλου. Προσωπικά, θα ευχόμουν να σταθούν απέναντι σε όλους αυτούς τους απίθανους που αυτοδιορίζονται παράγοντες

στο θολό εικαστικό μας τοπίο. Οι λόγοι τώρα που το συγκεκριμένο τοπίο αποδεικνύεται ένας τόσο ελκυστικός προορισμός για κάτι τέτοιες περιπτώσεις, ανήκουν σε μια άλλη -και μακρά- συζήτηση...

Εσύ ως καλλιτέχνης αισθάνεσαι αδυναμία ή δυνατότητα αντίστασης στο σύστημα διακίνησης και προβολής του έργου σου;

Πιστεύω για μένα αυτό που πιστεύω για όλους. Η δύναμη ενός καλλιτέχνη είναι ευθέως ανάλογη της εμπιστοσύνης που δείχνει στον εαυτό του και στο έργο του και του κόστους που δέχεται να αναλάβει. Από αυτήν την άποψη, αισθάνομαι ότι διατηρώ τη δυνατότητα, ή την πολυτέλεια κάποιες φορές, να αμύνομαι. Με μοναδικό γνώμονα τις δικές μου πεποιθήσεις και τις δικές μου προτεραιότητες.

Νομίζεις ότι έχει αλλάξει κάτι τα τελευταία χρόνια στην "εικαστική μας πραγματικότητα"; Μέσα σε ελάχιστο χρόνο έχουν αλλάξει πάρα πολλά. Υπήρξε μια συγκεκριμένη χρονική στιγμή όπου κάποιοι υπέρμετρα φιλότεχνος

εγκέφαλος αποφάσισε ότι όλα πρέπει να πολλαπλασιαστούν σε χρόνο dt. Περισσότεροι ζωγράφοι, περισσότερες γκαλερί, περισσότεροι θεωρητικοί, περισσότεροι αλεξιπτωτιστές κ.ο.κ. Μόνο το κοινό και οι συλλέκτες δεν πλήθυναν αναλόγως. Πρόκειται για ένα μαθηματικό παράδοξο από εκείνα που ευδοκιμούν μόνο στη γαλάζια μας πατρίδα. Όλος αυτός ο πληθωρισμός βέβαια παράγει ολοένα και περισσότερο ανταγωνισμό, περισσότερη ανασφάλεια και περισσότερο κυνισμό. Αυτό που μένει να διαπιστώσουμε στο μέλλον είναι αν προκύψουν και άλλα πιο ευγενή προϊόντα από αυτόν τον συνωστισμό.

Υπάρχουν κάποιοι Έλληνες καλλιτέχνες της νεότερης γενιάς που παρακολουθείς με ενδιαφέρον;

Φυσικά υπάρχουν και είναι οι περισσότεροι μέσα σε όσους τυχαίνει να γνωρίζω. Κάποιοι από αυτούς είναι φίλοι μου, κάποιοι απλοί γνωστοί και κάποιους τους γνωρίζω μόνο από έργα τους. Δεν έχει σημασία η απарήθηση.

Υπάρχουν και κάποιοι λίγοι που επίσης παρακολουθώ με αυτό που θα ονομάζαμε "αρνητικό ενδιαφέρον", το είδος του ενδιαφέροντος που δείχνουμε για ένα reality μόνο και μόνο επειδή το κουβεντιάζουν όλοι και θέλουμε να έχουμε μια άποψη...

Ποια ήταν η τελευταία έκθεση που είδες και σου άρεσε;

Από εκείνες που μπορώ να θυμηθώ, η έκθεση του Marc Bijl στη Breeder, της Χριστιάνας Σούλου στη 3, των Βέλγων στο Μήλο και του Jim Shaw στη Bernier.

Η έκθεση «Versus» στη γκαλερί το Μήλο διαρκεί από τις 6 Ιουνίου έως την 1 Ιουλίου 2006. Συμμετέχουν οι καλλιτέχνες: Κωστής Βελώνης, Βασίλης Βλασταράς, Δημήτρης Ζουρούδης, Δημήτρης Ιωάννου, Γιάννης Κουτρούλης, Μανώλης Μεραμπελιώτης, Μάρω Μικαλακάου, Ραλλού Παναγιώτου, Σταυρούλα Παπαδάκη, Νίκος Παπαδόπουλος, Γιάννης Σκατσάς και Πάρις Χαβιάρας.

Εγκαίνια: 6 Ιουνίου 2006, ώρα 20.00
Διεύθυνση: Αμύντα 11, πλατεία Προσκόπων, Παγκράτι
Τηλ. & fax: 210 7254897
Email: tomilo@otenet.gr
www.tomilo-artspace.com
Τρίτη-Παρ: 11.30-14.30 & 18.30-21.30
Σάββατο: 11.00-15.30

BING

art./14

02 DAMAGED GOODS

BING

Μέσα στην άνθηση των DIY εκδόσεων από καλλιτέχνες, επιμελητές και ανεξάρτητες ομάδες, η γκαλερί Emmanuel Perrotin μας ξάφνιασε ευχάριστα με την κυκλοφορία ενός μικρού διγλωσσού (Αγγλικά/Γαλλικά) περιοδικού, του BING. Το όνομα του περιοδικού είναι homage στο συλλέκτη και entrepreneur του 19ου αιώνα Siegfried Bing (αν θυμάστε ήταν ανάμεσα στα άλλα και ιδιοκτήτης της γκαλερί L' Art Nouveau που έδωσε και το όνομα στο ομώνυμο ρεύμα...) ενώ η ύλη του επικεντρώνεται στην παρουσίαση των καλλιτεχνών που εκπροσωπεί η γκαλερί και στις δυο πλευρές του Ατλαντικού (Παρίσι & Μαϊάμι), με αφορμή τις ατομικές τους εκθέσεις. Παρόλο που πρόκειται για μια «ενδοσκογενειακή» παραγωγή (στο εξώφυλλο του τεύχους Μάρτιος - Ιούλιος 2006, φιγουράρει πορτραίτο της διευθύντριας της Perottin από τον Jean-Batiste Mondino!) δεν παύει να έχει αρκετό ενδιαφέρον σαν περιεχόμενο. Στο δεύτερο τεύχος θα βρείτε συνεντεύξεις και κείμενα για τους: Naomi Fischer (από τον Jérôme Sans), Keegan McHargue, Piotr Uklanski, Paola Rivi, Gelatin κ.α. μαζί με πλούσιο φωτογραφικό υλικό και μικρά βιογραφικά. Το τελευταίο δισέλιδο με μια σειρά από ερασιτεχνικές (wish-you-were-here?) φωτογραφίες από τα εγκαίνια της γκαλερί στο Μαϊάμι μας επανέφερε στη σκληρή πραγματικότητα της τέχνης: χορός, τραγούδι, djs, παραλίες, ενσταντάνε... Το BING εκδίδεται τέσσερις φορές το χρόνο σε 11.000 αντίτυπα.

www.galerieperrotin.com

A PRIOR

Το βελγικό A PRIOR magazine αποτελεί μια αξιοπρόσεκτη και ταυτόχρονα αρκετά προσεγμένη έκδοση. Συνήθως περιλαμβάνει παρουσιάσεις και πρότζεκτ καλλιτεχνών ειδικά για το περιοδικό καθώς και θεωρητικά κείμενα από επιμελητές και θεωρητικούς. Εκδίδεται στα αγγλικά με ένα μικρότερο appendix το οποίο περιλαμβάνει τα κείμενα μεταφρασμένα στα Ολλανδικά. Στο τελευταίο τεύχος (#12) θα βρείτε μια παρουσίαση για τον Erik Van Lieshout, πρότζεκτ από τους καλλιτέχνες Steven Sheaffer (Καναδάς) και του Ragnar Kjartansson (Ισλανδία) και κείμενα των Tom Morton, Annie Fletcher, Armin Medosch. Μετά την 4η Μπενάλε του Βερολίνου που είδαμε και το container του E. Van Lieshout και την rock/black metal ποίηση του Sheaffer στο τέρμα της Auguststrasse μας άρεσε που διαβάσαμε καλογραμμένα κείμενα για την δουλειά τους εκεί που δεν το περιμέναμε. Στο editorial επίσης δηλώνουν ανοιχτοί σε συνεργασίες οπότε εμείς αρχίσαμε να ετοιμάζουμε κείμενα. (sorry velveto-αφεντικά, μας πλάνεψε η διεθνής καριέρα!) Το A PRIOR κυκλοφορεί δύο φορές το χρόνο σε 2000 αντίτυπα.

<http://users.coditel.net/aprior.org/>

AVENUE D

Οι Debbie D. και Daphne D. είναι έργα τέχνης από μόνες τους! Ως AVENUE D αποτελούν μια από τις πιο εξωφρενικές μπάντες που μας στέλνει με αγάπη η Νέα Υόρκη. Ο ήχος τους είναι μια μίξη punk, rap, electro, 80s new wave και Cindy Lauper (!) ενώ οι στίχοι ξεκαρδιστικά βρώμικοι με μεταφεμινιστικό νόημα: You Love this Ass, Stick It In!!!, Thanks Bitch και άλλα παρόμοια. Με αυτά και με εκείνα, έχουν καλλιεργήσει έναν απίστευτο μύθο για τις περσόνες τους (μέσα από τις live εμφανίσεις και από ανολοκλήρωτες συνεντεύξεις) και τον έχουν πακετάρει με τον καλύτερο τρόπο (πόζα, ποτά, ξενύχτια, πάρτι, εκκεντρικά κοστούμια και συνεχείς αναφορές στο sex). Ο κόσμος της τέχνης δεν άργησε και πολύ να τις αγκαλιάσει (άλλο που δεν ήθελαν και αυτές) και έτσι το tour list τους περιλαμβάνει από το Vic Bar στην Καλών Τεχνών της Γλασκόβης μέχρι το Warhol Museum στο Pittsburgh και το Deitch Projects. Έχουν κυκλοφορήσει ήδη δυο cd, το EURAWESOME και το As Free As We Wanna Be με ανάλογα εξώφυλλα τα οποία είναι προς πώληση στο www.avenued.com Επηρεασμένοι από τα παραπάνω ακούσματα αυτό το μήνα προτείνουμε και το κομμάτι των AVENUE D, R2F, ως το ιδανικό εγκαινιακό soundtrack: right after the show, right after the show, give it to me, give it to me, right after the show.

Ron Añejo

PAMPERO

DRUNK IN
ALL THE
WORST BARS.

PAMPERO FROM CARACAS

Leo Burnett

Απολαύστε υπεύθυνα

WALKING & FALLING

Μολονότι το τελευταίο διάστημα οι συμμετοχές ελλήνων καλλιτεχνών σε εκθέσεις του εξωτερικού αυξάνονται, οι περισσότερες περνάνε στο ντούκου και δεν γίνονται γνωστές στο ευρύτερο κοινό. Όταν μάλιστα οι συμμετοχές αυτές εκτός από συχνές είναι και σημαντικές, αυτό είναι ακόμα πιο άδικο, τόσο για τον ίδιο τον καλλιτέχνη όσο και για το προφίλ της σύγχρονης ελληνικής τέχνης.

Χαρακτηριστικά, ο οποίος ζει και εργάζεται στο Άμστερνταμ, παρουσιάζει τη δουλειά του στο e-flux video rental στο EVR ANTWERP από τις 20 Απριλίου έως τις 17 Σεπτεμβρίου. Ο Τσιβόπουλος, παρέα με τον γραφίστα Χρήστο Λιάλιο, συμμετείχε επίσης στην ομαδική έκθεση «Changing Horizons» (22 Απρ-28 Μαΐου) που διοργανώθηκε στο Kunstenaarsvereniging De Vishal του Ρότερνταμ, δίπλα σε καλλιτέχνες όπως ο Chris Burden, ο Maurizio Cattelan και ο Franz Ackermann. Απ' όλες αυτές όμως τις συμμετοχές -και πολλές άλλες φυσικά που δεν μπορούμε να μνημονεύσουμε εδώ- ξεχωρίζει εκείνη του Βαγγέλη Βλάχου στο Κέντρο Τέχνης Magasin 3 της Στοκχόλμης (11 Φεβ-28 Μαΐου). Η έκθεση που επιμελήθηκαν οι Elisabeth Millqvist και Tessa Praun είχε τίτλο «Walking & Falling», από το ομώνυμο κομμάτι της Laurie Anderson, και περιλάμβανε έργα από τους Anna Gaskell, Ann Hamilton, Rebecca Horn, Sigalit Landau, Richard Long, Bruce Nauman, Danica Phelps και Sam Taylor-Wood. Ο Βλάχος (γ.1971, Αθήνα) συμμετείχε στην έκθεση με τον «Άτιτλο Ιππότη», ένα παλιό βίντεο του 1997. Το συμπέρασμα; Καταρχήν, όπως ανέκαθεν πιστεύαμε, αν ένα έργο είναι καλό τότε παραμένει και διαχρονικό, ανεξάρτητα από το πότε φτιάχτηκε. Από την άλλη, κρίνοντας από το status του Magasin 3, τα ονόματα των υπολοίπων καλλιτεχνών και συνυπολογίζοντας το ότι ο Βλάχος -μαζί με το Ζάφο Ξαγοράρη- θα εκπροσωπήσει τη χώρα μας στην επερχόμενη Μπιενάλε του Σάο Πάολο, δεν υπάρχει αμφιβολία ότι έχουμε να κάνουμε με έναν από τους πιο σημαντικούς καλλιτέχνες που διαθέτουμε αυτή τη στιγμή.

Η ΧΑΜΕΝΗ ΤΙΜΗ ΤΗΣ ΝΤΟΡΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Η Ντόρα Οικονόμου παρουσιάζει την πρώτη ατομική της έκθεση στην γκαλερί gazonrouge. Αρχαιοθετώντας και ταυτόχρονα επιστρατεύοντας αναμνήσεις, μισοτελειωμένες φράσεις, αντικείμενα, φωτογραφίες και γιαπωνέζικους μύθους, η Οικονόμου συνθέτει την [αυτο]βιογραφία μιας άλλης. Λειτουργεί διαμεσολαβητικά και μας μιλάει εκ μέρους εκείνης. Να σας πω για εκείνη λοιπόν: είναι από αυτές που ενώ εδώ και καιρό βγαίνεις μαζί τους και έχεις ξεκαθαρίσει ότι τρέφεις σοβαρά αισθήματα και έχεις καλό σκοπό, σου στέλνουν την καμπαριέρα τους να σε ενημερώσει ότι: «δυστυχώς, δεν θα μπορέσει να σας δει απόψε γιατί προέκυψε μια άλλη υποχρέωση τελευταία στιγμή. Θα σας καλέσει όμως με την πρώτη ευκαιρία να το οργανώσετε». Αυτή είναι, αυτά κάνει και θα με χάσει.

Η Χαμένη τιμή της Ντόρας Οικονόμου
γκαλερί gazonrouge, Βικτώρος Ουγκώ 15, Μεταξουργείο
Διάρκεια έκθεσης: 01.06.06 - 01.07.06
Ωράριο λειτουργίας:
Τρ. - Παρ. 12.00 - 20.00, Σάβ. 12.00 - 16.00
τηλ: 210 52 48 077
info@gazonrouge.com
www.gazonrouge.com

FOX BASE ALPHA

LOS SUPER ELEGANTES

Αμέσως μετά τους Διαλόγους III στο θέατρο Αμόρε όπου παρουσίασαν τη δουλειά της Μαργαρίτας Μποφιλίου και την έκδοση του βιβλίου «7 Περφόρμανς και μία συζήτηση» (εκδόσεις futura), η ομάδα Locus Athens επανέρχεται δυναμικά στο προσκήνιο διοργανώνοντας την έκθεση «Nothing Really Matters - When You Wear A Big Moustache!» της καλλιτεχνικής ομάδας Los Super Elegantes και του μεξικάνου καλλιτέχνη και επιμελητή Pablo León de la Barra. Η ομάδα των Elegantes, η οποία δημιουργήθηκε στο Σαν Φρανσίσκο το 1995, παρουσίασε στις 31 Μαΐου μια συναυλία/performance στο roof garden του ξενοδοχείου Athens Imperial της Grecotel στην πλατεία Καραϊσκάκη. Όσοι από σας πάντως δεν είχατε την ευκαιρία να δείτε τις performance του de la Barra και των Elegantes μπορείτε έως και τις 30 Ιουνίου να επισκεφτείτε την παράλληλη έκθεσή τους στα δωμάτια του ξενοδοχείου Athens Imperial, στα οποία διέμεναν οι καλλιτέχνες. Στην έκθεση θα παρουσιαστούν τα σκηνικά και τα κουστούμια από τη συναυλία, ένα βίντεο κλιπ, αρχειακό υλικό και φωτογραφίες.

Όλες οι φωτογραφίες © the artist(s) and locus athens

1. Pablo León de la Barra, Τραγούδια για τη Λάρισα: Μουσική Πομπή εν κινήσει, Going Public, Μάιος 2005.
2. Pablo León de la Barra, Pablo's Jogging Tour, Localismos, Ιστορικό Κέντρο, Πόλη του Μεξικού, Ιούνιος 2004.
3. Los Super Elegantes, I Want To Make It With You: Slow Dance Club, Frieze Art Fair Art Project Commissions, Οκτώβριος 2004.
4. Los Super Elegantes, The Falling Leaves of Saint Pierre, Peres Projects Gallery, Λος Άντζελες, Ιούλιος 2003.
5. Los Super Elegantes, The Technical Vocabulary of an Interior Designer, Daniel Hug Gallery, Λος Άντζελες, Ιούλιος - Σεπτέμβριος 2005.

ART BY PC PARTS: UNDERGROUND FREE UNIVERSITY (UFU)

Όλοι γνωρίζουμε ότι το πρόβλημα, για μην πω η μάστιγα, με τους υπολογιστές, τα gadgets και κάθε είδους «έξυπνο» τεχνολογικό κατασκεύασμα είναι η ανάγκη ανανέωσής τους κάθε λίγο και λιγάκι - κάτι που υποτίθεται ότι οφείλεται στους ταχύτατους ρυθμούς εξέλιξης των λογισμικών, αλλά έχει ως αποτέλεσμα μονοπωλιακές πολυεθνικές εταιρείες όπως η Microsoft να μας έχουν ρουφήξει κυριολεκτικά το αίμα. Για την Έδρα Εικαστικών Εφαρμογών του Underground Free University που εδράζεται στην Αθήνα αυτό δεν φαίνεται να συνιστά απαραίτητα κάποιο ιδιαίτερο πρόβλημα. Ίσα-ίσα μάλιστα που οι δημιουργοί του ufu δεν αφήνουν τίποτα απαρхайωμένο να πάει χαμένο. Χρησιμοποιώντας κομμάτια υπολογιστών και συναφή εξαρτήματα έχουν καταφέρει να κατασκευάσουν μια σειρά από αντικείμενα, πολλά από τα οποία, εκτός από ευρηματικά, είναι και απολύτως χρηστικά. Τραίνα από pc parts, ψηφιδωτά, ρομπότ, φάτσες, φωτιστικά, έως και πίνακες από ηλεκτρονικές πλακέτες είναι μερικά από τα πιο χαρακτηριστικά δείγματα αυτής της ενδιαφέρουσας do-it-yourself αισθητικής. Εκ πρώτης όψεως, τα πειράματα της Έδρας Εικαστικών Εφαρμογών απηχούν τις ιδέες του Stockhausen, του Free University του Beuys, των γλυπτών του Nam June Paik και του Chris Burden, ενώ παραπέμπουν και στην εγκατάσταση «Tone Home» των Coti, Voltνοι και Δημήτρη Χαρίτου, που είχαμε την ευκαιρία να απολαύσουμε παλιότερα στην Cheap Art και στην Art Athina. Πέρα όμως κι απ' αυτό, το σίγουρο είναι ότι τα παιδιά φαίνεται να περνάνε καλά και να διασκεδάζουν κάνοντας ένα είδος λαϊκής τέχνης του μέλλοντος. Τι άλλο να ζητήσει κανείς; Για περισσότερες πληροφορίες και εικόνες μπορείτε να μπειτε στο www.ufu.gr.

ΑΥΣΗΜΕΝΕΣ ΠΙΘΑΝΟΤΗΤΕΣ!

Κυκλοφόρησε από τις εκδόσεις futura το βιβλίο «Πιθανότητες: Συνεντεύξεις με νέους έλληνες καλλιτέχνες» σε επιμέλεια του Χριστόφορου Μαρίνου. Ο Μαρίνος συζητά με δεκατέσσερις έλληνες εικαστικούς της λεγόμενης «νεότερης γενιάς» - Ελένη Αθανασοπούλου, Μάντυ Αλμπάνη, Γιάννης Βαρελάς, Κωστής Βελώνης, Διονύσης Καβαλλιεράτος, Νίκος Καναρέλης, Παναγιώτης Λουκάς, Ντόρα Οικονόμου, Ραλλού Παναγιώτου, Γεωργία Σαγρή, Γιώργος Σαπουντζής, Φανή Σοφολόγη, Δημήτρης Φουτράς, Μαίρη Ζυγούρη - για τη διευρυμένη πια φύση των πλαστικών τεχνών (ζωγραφική, γλυπτική, περφόρμανς, video-art, νέα μέσα κλπ) αλλά και για ζητήματα που αφορούν τη σχέση του έργου τους με μια σειρά από έννοιες που σχετίζονται με τη σύγχρονη τέχνη, όπως είναι η παγκοσμιοποίηση, η πολυπολιτισμικότητα, ο εκσυγχρονισμός, η ψυχαγωγία, η διαφήμιση, η ταυτότητα, η παράδοση, το postproduction, η αισθητική των σχέσεων, η πολιτική και η νέο-εννοιολογική τέχνη, η χειρωναξία, η μουσική, η μαρτυρία, ο εκτοπισμός κλπ. Μέσα από τις συνομιλίες αυτές διαφαίνονται οι έντονες μητροπολιτικές τους αναφορές και επιρροές, καθώς και οι ενδιαφέρουσες θέσεις τους σχετικά με το έργο γνωστών καλλιτεχνών και κινήσεων του καιρού μας όπως αυτός του Damien Hirst και των Νέων Βρετανών Καλλιτεχνών (YBAs), του Bill Viola, του Maurizio Cattelan, του Gerhard Richter, του Κουνέλλη, του Beuys και πολλών άλλων.

new media/18

EUROPEAN MEDIA ART FESTIVAL from nam june paik to ipod...

της Δάφνης Δραγώνα

Στα μέσα του προηγούμενου μήνα (10 – 14 Μαΐου) πραγματοποιήθηκε η 19η διοργάνωση του EMAF, ενός από τα πιο γνωστά φεστιβάλ στο χώρο της media art. Δεν πρόκειται για ένα ακόμα φεστιβάλ –να το διευκρινίσουμε αυτό γιατί τελευταία από φεστιβάλ άλλο τίποτα. Υπάρχει μία τάση ό,τι ομαδικό γίνεται, να ονομάζεται έτσι. Το EMAF μαζί με την Ars Electronica και το Viper είναι από τα παλαιότερα στον οπτικοακουστικό χώρο. Ξεκίνησε το 1985 ως International Experimental Film Workshop και μετονομάστηκε σε European Media Art Festival το 1988 όταν παρουσίασε για πρώτη φορά έργα πολυμέσων εστιάζοντας στη σχέση της τέχνης με τα σύγχρονα μέσα. Το φεστιβάλ γίνεται στο Όσναμπρουκ, μια μικρή πόλη της Γερμανίας κοντά στο Ντίσελντορφ με πολύ νέο κόσμο χάρη στις σχολές που έχει. Οι δραστηριότητες του EMAF διασκορπίζονται σε διάφορα σημεία της πόλης που γεμίζουν από νέους καλλιτέχνες, φοιτητές, κατοίκους της πόλης και γενικά επισκέπτες του φεστιβάλ. Είναι ωραίο που αν βρεθείς εκεί όλα δείχνουν προσιτά και οικεία, τίποτα δε δείχνει ελιτίστικο ή απόμακρο. Το φεστιβάλ φαίνεται να αποτελεί μια αναπόσπαστο κομμάτι του Όσναμπρουκ που το υποστηρίζει δημιουργώντας μια περίεργη αίσθηση σαν να ήταν εκεί από πάντα.

Μότο για το 2006 και την έκθεση του EMAF ήταν το «Smart Art» και μ' αυτό η ομάδα του επεδίωξε να παρουσιάσει βίντεο, ρομποτικά συστήματα και έργα σε υπολογιστές που πηγαίνουν πέρα από τις συνήθεις ερμηνείες των εννοιών και σκοντάφτουν πάνω στα παράδοξα της ιδιωτικής και κοινωνικής ζωής. Οι καλλιτέχνες που συμμετείχαν, όπως οι Artists Anonymus, ο Jim Campbell, ή ο Erik Olofson με χιούμορ, ειρωνεία και πάνω απ' όλα με «έξυπνο» τρόπο δείχνουν πόσο ανοικτή και τολμηρή μπορεί να είναι η τέχνη σήμερα και πώς μπορεί να αντιμετωπίσει κριτικά, παραδοσιακούς κώδικες και συνήθειες. Όπως το περιέγραψε και ο Alfred Rotert, διευθυντής του φεστιβάλ, έχει περάσει μια η εποχή που ο κόσμος ενθουσιαζόταν απλά με τη διαδραστικότητα των οπτικοακουστικών εγκαταστάσεων ή με την τέχνη στο internet. Σήμερα η έμφαση έχει περάσει στο περιεχόμενο, δηλαδή στην ιδέα και την απόδοσή της. Το φεστιβάλ όπως πάντα είχε ένα πολύ πλούσιο πρόγραμμα προβολών με 31 ενότητες και 210 φιλμ και βίντεο όπως και ένα ειδικό αφιέρωμα στον

Bruce Baille, avant garde σκηνοθέτη της σκηνής του Σαν Φρανσίσκο. Παράλληλα ο κόσμος είχε την ευκαιρία να δει performances όπως αυτή του sound artist Werner Cee που χρησιμοποίησε ως βάση το έργο του Verton «The man with a movie camera» για να προσθέσει και να μοντάρει ήχους. Ή να παρακολουθήσει το συνέδριο του φεστιβάλ «From Paik to iPod» και να ακούσει τοποθετήσεις για τη σχέση της τέχνης με σύγχρονα δημοφιλή μέσα όπως π.χ. το iPod και τα video games και το ρόλο που παίζουν πλέον στη διαμόρφωσή της.

Σημασία έχει ακόμα να αναφέρουμε ότι το EMAF κάθε χρόνο διοργανώνει το International Student Forum όπου φιλοξενεί επιλεγμένα έργα φοιτητών καλών τεχνών από όλο τον κόσμο που ασχολούνται με τα νέα μέσα. Εκεί κανείς έχει την ευκαιρία να δει κάποια εξαιρετικά έργα από τη νέα σκηνή που τώρα διαμορφώνεται ενώ αντίστοιχα οι διοργανωτές δίνουν τη δυνατότητα στα παιδιά να έρθουν σε επαφή με καλλιτέχνες και επιμελητές του χώρου.

Στο κλείσιμό του, την τελευταία μέρα το φεστιβάλ βραβεύει τα καλύτερα έργα. Πέρσι το βραβείο για το καλύτερο project του 2005 είχε πάρει το «The making of Balkan Wars: The Game», της διεθνούς ομάδας Personal Cinema που έχει έδρα την Αθήνα. Φέτος, εντύπωση έκανε ότι και τα τρία βραβεία που δόθηκαν, απονεμήθηκαν σε φιλμ που πραγματεύονται οριακές και συχνά μοιραίες καταστάσεις με δημιουργούς τους Ashim Ahluwalia, Ute Stroer και Johan Grimmonprez.

Το EMAF δημιουργείται και στηρίζεται από μια ομάδα που ελάχιστα έχει αλλάξει από τότε που ξεκίνησε. Τον πυρήνα αποτελούν οι τρεις επιμελητές-διευθυντές του, Hermann Noring, Alfred Rotert και Ralf Sautmsikat, που ταξιδεύουν πολύ (έχουν μάλιστα έρθει και στην Αθήνα στα πλαίσια του medi@terra και του Synch) και παρατηρούν τις εξελίξεις από κοντά δουλεύοντας με καλλιτέχνες εδώ και 20 χρόνια. Αυτοί σχεδιάζουν όλο το πρόγραμμα, συνεργάζονται με την πόλη και το πανεπιστήμιο και έχουν κάνει το φεστιβάλ του Όσναμπρουκ ένα από τα πιο σημαντικά στην Ευρώπη. Έτσι είναι. Πρέπει να 'σαι και λίγο believer, αλλιώς φεστιβάλ δε γίνεται.

www.emaf.de

© 2006 VF Sportswear, Inc., www.nautica.com

elastiz revolution

Navigate life™

NAUTICA

ROCKWAVE FESTIVAL

**Το απόλυτο μουσικό γεγονός του Καλοκαιριού είναι εδώ!
Και κινείται στο κύμα του πιο Rock ποτού της εποχής μας, της Jose Cuervo!**

10 χρόνια από την πρώτη του εμφάνιση, πλέον το Rockwave Festival αποτελεί την καλύτερη καλοκαιρινή συνήθεια όλων των φίλων της ανεξάρτητης και ροκ μουσικής. Το μουσικό γεγονός της χρονιάς κινείται για άλλη μια φορά στο κύμα της Cuervo και πάντα στη μαγική τοποθεσία του Terra Vibe, όπου τα τελευταία χρόνια παραλαύνουν τα μεγαλύτερα ονόματα της παγκόσμιας ροκ μουσικής. Το «κάθε φέτος και καλύτερα» είναι το μεγάλο στοίχημα των διοργανωτών –που ποτέ μέχρι σήμερα δεν έχουν χάσει– και γι' αυτό το λόγο το Rockwave δικαιωματικά κατέχει μια θέση στη λίστα με τα σπουδαιότερα καλοκαιρινά φεστιβάλ που γίνονται στην Ευρώπη.

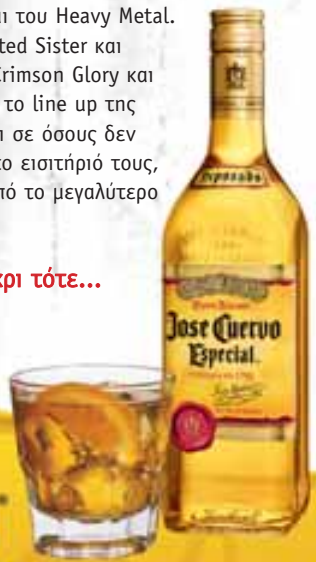
Το χρυσό line up!

Οι πόρτες του Rockwave '06, ανοίγουν στις 11 Ιουλίου με τους δημιουργούς μίας εκ των μεγαλύτερων ραδιοφωνικών επιτυχιών της χρονιάς, το καταπληκτικό On my mind, τους Ισπανούς Sunday Drivers. Και αν λάβουμε υπ' όψιν τις συστάσεις που τους συνοδεύουν, τότε σίγουρα η εμφάνισή τους θα είναι αξέχαστη. Τη σκυτάλη θα πάρουν οι θρυλικοί Mecano από την Ολλανδία, χαρακτηρισμένοι από τα πρώτα και σημαντικότερα new wave συγκροτήματα. Σίγουρα θα μιλάμε για μια μοναδική εμπειρία. Επόμενοι θα ανέβουν στην σκηνή οι Green On Red που μεσουράνησαν στα μέσα των 80's στην alternative Rock and Roll σκηνή της Αμερικής και θα μας παρουσιάσουν μια γερή δόση Desert Rock όπως μόνο αυτοί ξέρουν. Οι Editors είναι οι νεότεροι της παρέας και αναμφίβολα από τα πλέον ανερχόμενα ονόματα που έχει να επιδείξει η Μεγάλη Βρετανία. Το ντεμπούτο τους άλμπουμ The Back Room, είχε μεγάλη απήχηση και επιτυχία στη χώρα μας και σίγουρα η εμφάνισή τους στο Rockwave δεν αποκλείεται να είναι από τις τελευταίες τους σε μεγάλο ευρωπαϊκό

φεστιβάλ, χωρίς τον τίτλο του Headliner. Οι Αμερικάνοι Dandy Warhols είναι από τα πλέον αγαπημένα συγκροτήματα σε όλο τον κόσμο, ιδιαίτερα αγαπημένοι και στη χώρα μας. Οι δημιουργοί των Bohemian Like You και Not If You Were The Last Junkie On Earth είναι το καλύτερο συστατικό για ένα μεγάλο πάρτυ, όπως είναι το Rockwave. Αναμφισβήτητα η εμφάνισή τους που θα συνδεθεί με την παρουσίαση και του νέου τους δίσκου, Odditorium, θα τρελάνει κόσμο! Και αν όλα αυτά έως εδώ ακούγονται εντυπωσιακά, τότε φανταστείτε τι έχει να γίνει όταν βγουν στη σκηνή οι Franz Ferdinand, το μεγαλύτερο Βρετανικό indie-pop γκρουπ της δεκαετίας που διανύουμε, του δικού μας μεγάλου pop star Αλέξανδρου Καπράνου. Το εκρηκτικότερο γκρουπ στον πλανήτη έχει τις βάσεις και τα εχέγγα για να πραγματοποιήσει μία από τις ιστορικότερες συναυλίες που θα δούμε ποτέ στη χώρα μας, και όποιος δεν θα είναι εκεί αλίμονο του! Η δεύτερη μέρα του Rockwave είναι αφιερωμένη εξ ολοκλήρου στους φίλους της σκληρής ροκ μουσικής και του Heavy Metal. Η βαρύτητα των ονομάτων των Twisted Sister και W.A.S.P. όπως και των Celtic Frost, Crimson Glory και Moonspell, οι οποίοι συμπληρώνουν το line up της δεύτερης μέρας, χτυπά το καμπανάκι σε όσους δεν σπεύσουν άμεσα να προμηθευτούν το εισιτήριό τους, γιατί κινδυνεύουν να μείνουν έξω από το μεγαλύτερο ροκ γεγονός της χρονιάς!

**Η συνέχεια στο Terra Vibe. Μέχρι τότε...
Vive Rockwave! Vive Cuervo!**

VIVE Cuervo

STEREOLAB

κρίση μέσης ηλικίας;

του Γιάγκου Κολιοπάνου

Οι Stereolab συμπληρώνουν φέτος 15 χρόνια ζωής. Στις συναυλίες το κοινό τους αποθεώνει περισσότερο από ποτέ. Το αξίζουν φυσικά. Στις ηχογραφήσεις όμως για πρώτη φορά παρουσιάζουν απογοητευτική στασιμότητα. Τις πταίει;

www.stereolab.co.uk

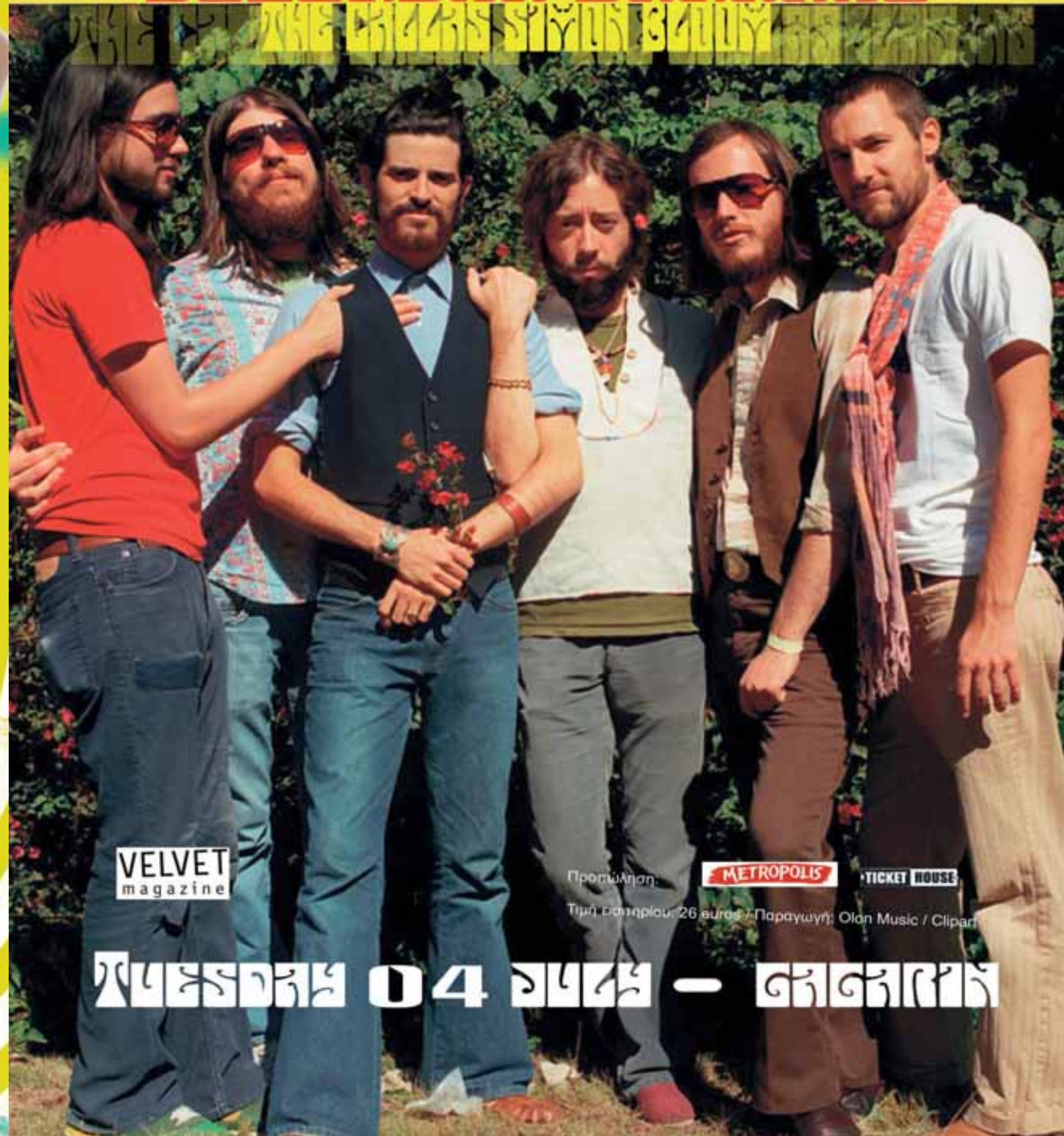
Οι Stereolab γεννήθηκαν ως ο καρπός του έρωτα ανάμεσα στο Λονδρέζο Tim Gane και την Παριζιάνα Laetitia Sadier. Ο Tim προηγουμένως έπαιζε κιθάρα για τους McCarthy, ένα από τα συγκροτήματα της θρυλικής συλλογής της μουσικής εφημερίδας NME –και μετέπειτα σκηνής– ονόματι C-86. Κατά βάση ένα κιθαριστικό ποπ συγκρότημα με δόλου ευκαταφρόνητες μελωδίες και έντονα πολιτικούς στίχους. Θα μπορούσε κανείς να πει ότι η Laetitia, που συνεισέφερε δεύτερα φωνητικά στον τελευταίο τους δίσκο, έπαιξε το ρόλο της Yoko Ono σε σχέση με τη διάλυσή τους. Στην πραγματικότητα, ο Tim, πέρα από τις ανεξίτηλες ποπ καταβολές του, ονειρευόταν πάντοτε έναν ήχο πιο ηλεκτρονικό, πιο πειραματικό, όπως για παράδειγμα στους αγαπημένους δίσκους της εφηβείας του, αυτούς των Throbbing Gristle και των Cabaret Voltaire αλλά εξίσου μελωδικό με τους πρώτους δίσκους που έγραψε ο Gainsbourg για την Jane B. Κάπως έτσι είδαν το φως της ημέρας οι Stereolab με ακαταμάχητα και πρωτότυπα συστατικά όπως η αισθαντική και άλλοτε αιθέρια φωνή της Laetitia, οι αγγελικές αρμονίες της πρώτα με τη Gina Morris και ύστερα με τη Mary Hansen, αναλογικά πλίκτρα moog και farfisa, στίχοι αινιγματικοί, αφελείς και όμορφοι τόσο σε πολιτικό όσο και σε ποιητικό επίπεδο (στα Αγγλικά και στα Γαλλικά), η ομορφιά της επανάληψης και πολλή πολλή κιθάρα. Μετά από τρία singles σε περιορισμένη έκδοση, στη δική τους εταιρεία, την Duorhonic, και μια

σειρά συναυλιών στο Λονδίνο, που τελειώνουν με μακροσκελείς αυτοσχεδιασμούς, άρχισαν να γίνονται cult, παρότι δεν ήταν λίγοι εκείνοι που άδικα τους συνέδεσαν με τη σκηνή shoegazing. Το 1992 υπέγραψαν με την καυτή underground εταιρεία Too Pure για την οποία, από την αρχή εξαιρετικά παραγωγικοί, κυκλοφόρησαν τρία LP μέσα σε ένα χρόνο. Το τελευταίο, με τον τίτλο The Groop Played Spage Age Batchelor Pad Music, σημειώνει μια οριστική τους στροφή προς μία μουσική ελαφριά και πλούσια, εγκεφαλική και ανατριχιαστική, έναν ήχο αποκλειστικά δικό τους. Η Mary, το ψηλό κοκκινόμαλλο ποπ κορίτσι από την Αυστραλία, αποτελεί πλέον μόνιμο μέλος του συγκροτήματος, παίζοντας διάφορα όργανα και συμπληρώνοντας με τα αγγελικά, αλλόκοσμα φωνητικά της. Την επόμενη χρονιά υπογράφουν στην πολύ μεγαλύτερη Elektra και κυκλοφορούν τον πιο άγριο δίσκο τους, το Transient Random Noise Bursts With Announcements, όπου βρίσκει κανείς το επικό Jenny Ondioline και το καταιγιστικό Analogue Rock. Ταυτόχρονα λαμβάνει χώρα η έκρηξη της britpop, αλλά οι Stereolab βρίσκονται στην αντίπερα όχθη, μέσα στη μαγική φούσκα τους. Η μεγάλη επιτυχία του κολλεκτικότητας single French Disko παραλίγο να τους βγάλει αλλά το επόμενο album, Mars Audiac Quintet, τους θέλει πιστούς στις αρχές τους και στην αδιαφιλονίκητα ποπ ταυτότητά τους. Οι κιθάρες όμως ολοένα υποχωρούν ενώ τα πλίκτρα πληθαίνουν. Εδώ βρίσκεται το

αέναο ποπ διαμάντι Ping Pong που τους εκτοξεύει και πάλι στην κορυφή των ανεξάρτητων charts. Το 1996 κυκλοφορεί το Emperor Tomato Ketchup, κατά πολλούς το αριστούργημα της καριέρας τους. Ηχογραφημένο στο Σικάγο με τη βοήθεια των ιδιοφυών παραγωγών Jim O'Rourke και John McEntire, πρόκειται πράγματι για ένα δίσκο πανέμορφο, πλήρη και πολυποίκιλο όπου για πρώτη φορά εισάγεται ένας funky, ασθματικά σφιχτός ρυθμός. Μόλις ένα χρόνο αργότερα, κάνουν στροφή 180 μοιρών με το αμιγώς ηλεκτρονικό Dots and Loops με επιρροές από Komeda (ο Tim Gane πάντοτε κλέβει από τους καλύτερους) μέχρι drum 'n' bass. Μεσολαβούν σχεδόν δύο χρόνια απουσίας, εξαιτίας της γέννησης του γιου του Tim και της Laetitia, και το 1999 επιστρέφουν με ένα δίσκο πολύ πιο εσωτερικό, πολύ πιο ώριμο αλλά εξίσου ανατριχιαστικά όμορφο, που όχι περιέργως, απέτυχε εμπορικά. Πρόκειται για το Cobra and Phases Group Play Voltage in the Milky Night. Σχεδόν αμέσως βγαίνει το mini-LP The Last of the Microbe Hunters, φυσική συνέχεια του Cobra. Το 2001, παρά τον χωρισμό των Gane και Sadier, οι Stereolab επανέρχονται δριμύτεροι με το αριστουργηματικό Sound-Dust, με ήχο πιο οργανικό, πιο δεμένο, μελωδίες ουράνιες, και επιρροές εξαιρετικά ενδιαφέρουσες, σχεδόν μεσαιωνικές! Ακολουθεί μία τεράστια παγκόσμια περιοδεία που αφήνει τους πάντες άφωνους. Όλοι αναρωτιούνται αν θα σταματήσουν ποτέ να μας εκπλήττουν και να χρωματίζουν

τόσο ωραία τη ζωή μας. Ένα χρόνο αργότερα, δυστυχώς, έρχεται η τραγωδία: η Mary χάνει τη ζωή της σε αυτοκινητιστικό δυστύχημα στο Λονδίνο. Μαζί της χάνονται η αλαφροϊσκιωτη παιδικότητα, ο νεραϊδένιος κόσμος του συγκροτήματος. Χωρίς να διανοηθούν να την αντικαταστήσουν, επιστρέφουν δύο χρόνια αργότερα με το Margerine Eclipse, τον πρώτο δίσκο ηχογραφημένο αποκλειστικά στο προσωπικό τους στούντιο στη Νότια Γαλλία. Πρόκειται για ένα έργο τέχνης εξαιρετικά όμορφο, γενναίο και αισιόδοξο, αλλά φυσικά κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί ότι κάτι λείπει. Στις συναυλίες η απουσία της Mary, τα φωνητικά της οποίας αντικαθίστανται από πνευστά, είναι ακόμα πιο οδυνηρά έντονα. Προσφάτως, το συγκρότημα επέστρεψε στην Too Pure, κυκλοφορώντας κατ'αρχήν μία τριπλή συλλογή από b-sides συνοδευόμενη από ένα dvd με videoclip. Στη συνέχεια ακολούθησαν δύο σειρές από τρία 45άρια, σύνολο δώδεκα νέα τραγούδια, συγκεντρώμενα πλέον στη μορφή του νέου δίσκου, Fab Four Suture. Με την εξαίρεση του Kyberneticka Babicka, δυστυχώς δε σημειώνεται καμία εξέλιξη στον ήχο του συγκροτήματος, ακόμα και οι μελωδίες αρχίζουν να φθίνουν. Ίσως θα έπρεπε να εξετάσουν το ενδεχόμενο μίας ριζικής αλλαγής, ή τουλάχιστον την εγκατάλειψη των ολοένα περικυκλωτικών πνευστών. Όπως και να'χει το πράγμα, με την κυκλοφορία του επόμενου κανονικού LP, καλά θα κάνουν να μας εκπλήξουν!

DEVELOPMENT BENCHMARK

VELVET
magazine

Προπώληση:

METROPOLIS

TICKET HOUSE

Τιμή εισητήριου: 26 euros / Παραγωγή: Olan Music / Clipart

TUESDAY 04 JULY - 2001

GO-BETWEENS

Κι όμως υπήρξαν από τα σπουδαιότερα συγκροτήματα του πλανήτη...

του Δημήτρη Βόγλη

Θα ήθελα πάρα πολύ αυτό το αφιέρωμα να μη γινόταν με αφορμή το θάνατο ενός από τους ήρωες της εφηβείας μας και όχι μόνο, του Grant McLennan, τραγουδιστή και δημιουργού μαζί με τον Robert Foster των αγαπημένων Go-Betweens. Στις 6 Μαΐου τα ξημερώματα πέθανε ήσυχα στον ύπνο του από ανακοπή καρδιάς σε ηλικία 48 ετών. Φαντάζομαι ότι αν ήταν να γράψω ένα αφιέρωμα για τους Go-Betweens σε κάποιο άλλο περιοδικό θα ήταν τραγώδια για το διευθυντή σύνταξης, αλλά και για τους αναγνώστες του. Ποιοι είναι τώρα οι Go-Betweens και ποιος ασχολείται μαζί τους; Σωστά, κι όμως έτσι είναι. Δεν θυμάμαι τα τελευταία 10 χρόνια να έχω ακούσει Go-Betweens και δεκάδες άλλους Go-Betweens στο ραδιόφωνο της πόλης που εξακολουθούν να αναλώνονται σε εκνευριστικά χιλιοακουσμένα play lists ή στους μοδάτα indie αστέρες του ενός ή στην καλύτερη των δύο άλμπουμ, και μετά σειρά έχει ο επόμενος trendy. Γιατί γνωρίζουν ότι έτσι θα πέσει ο ποθητός στόχος, η ακροαματικότητα, γιατί όλοι φυσικά θα περιμένουν να ακούσουν αυτά με τα οποία έχειμπολιάσει ο εγκέφαλός τους ύστερα από χρόνια και χρόνια πλύσης εγκεφάλου. Είναι δύσκολο εκ των πραγμάτων για έναν 20χρονο να ακούσει κάπου κάτι διαφορετικό αν δεν του δείξει κάποιος φίλος ή άγγελός του... Ας είναι καλά το Velvet που μας δίνει την ελευθερία να εκφράσουμε τα συναισθήματά μας.

Ειλικρινά στεναχωριέμαι όταν σκέφτομαι ότι αναφέρομαι από εδώ και πέρα στους Go-Betweens σε χρόνο αόριστο και όχι ενεστώτα. Δεν θα υποστηρίξω ότι σταματάει ο χρόνος και ότι είχαν να προσφέρουν πολλά ακόμα στη μουσική σήμερα. Όχι, δεν ισχύει αυτό. Όταν όμως συνειδητοποιείς ότι ένα κομμάτι της ζωής σου έχει χαθεί, τότε σε πάνει τουλάχιστον νοσταλγία και συγκίνηση. Φυσικά και η μουσική τους δεν πρόκειται να χαθεί ποτέ για να κάνει τις δύσκολες μέρες μας πιο εύκολες. Οι Go-Betweens λοιπόν ήταν από τα πιο επιδραστικά συγκροτήματα στη δεκαετία του 80 και κατάγονται από την Αυστραλία, που εκείνα τα χρόνια

ήταν ο βασικός αρωγός της καλής εναλλακτικής σκηνής με ονόματα όπως οι Triffids, Died Pretty, Moffs, Nick Cave, Louis Tillet, Beasts of Bourbon, Sunny Boys, οι Νεοζηλανδοί Chills και σίγουρα και άλλα που μου διαφεύγουν. Το 1978 ο Grant McLennan γνωρίστηκε με τον Robert Foster και ξεκίνησε μια πολύ μεγάλη ιστορία στην εναλλακτική μουσική. Σχημάτισαν τους Go-Betweens και το 1982, αφού είχαν προηγηθεί κάποια singles, κυκλοφορεί το «anthem» Send me a Lullaby. Και πριν προλάβει ο κόσμος να αφομοιώσει το ντεμπούτο τους, κυκλοφορούν το αριστουργηματικό Before Hollywood –ένας δίσκος ορόσημο της pop. Τέσσερα ακόμα εκπληκτικά, ομολογουμένως, άλμπουμ μέχρι το 1987, Spring Hill Fair, Metal and Shells, Liberty Belle and The Black Diamond Express και Tallulah, οι Go-Betweens γράφουν έναν από τους καλύτερους δίσκους όλων των εποχών, το 16 Lovers Lane, που περιέχει τραγούδια όπως Quite heart, Streets of your town, Love is a sign, I dive for your memories, Was there anything I could do? και... όλα τα υπόλοιπα! Έντονος λυρισμός, στίχοι που θέλεις να τους μάθεις, μελωδίες που νομίζεις δεν έχουν ξαναπαιχτεί και ας είσαι σίγουρος για το αντίθετο, pop σχιζοφρένεια, ο έρωτας του βιολιού με την κιθάρα και τα φωνητικά του McLennan άλλοτε κοφτερά και επιθετικά βγαλμένα από μαύρα όνειρα και άλλοτε να ερωτεύεσαι με όλη σου την καρδιά... Μετά από αυτό για 10 χρόνια σίγασαν και οι McLennan και Foster κυκλοφόρησαν έκαστος από 4 τέσσερις αξιοπρεπέστατους προσωπικούς δίσκους, έως ότου το 2000 ξαναβρέθηκαν, με αποτέλεσμα το Friends of Rachel Worth και το 2003 το Bright Yellow Bright Orange, δύο κυκλοφορίες που, αν ήταν από κάποια φρέσκια μπάντα (της Βρετανίας κατά προτίμηση), το NME θα τους είχε πρωτοσέλιδο για ένα χρόνο. Ευτυχώς, γιατί ούτε και οι ίδιοι οι Go-Betweens θα θέλανε κάτι τέτοιο. Πάντα χαμηλών τόνων και με συνέπεια, όπως αρμόζει στους μεγάλους καλλιτέχνες. Νοιώθω την πραγματική ανάγκη να ευχαριστήσω τους Go-Betweens για όλα αυτά που πρόσφεραν. Αυτά...

WHAT WOULD HAVE HAPPENED IF...

του Δημήτρη Βόγλη

MADELEINE PEYROUX

Η σταχτοπούτα της jazz ή η μετενσάρκωση της Billie Holiday;

Αν και είναι μόλις τριάντα χρονών, η Madeleine Peyroux θα μπορούσε άνετα να πουλήσει τη ζωή της σε ένα από τα γραφεία παραγωγής ώστε να γυρίζανε μια ταινία based on a true story... ή αλλιώς να μας διηγηθεί τι εστί πραγματικό underground και όχι πώς να δείχνεις underground... Γεννημένη στη Georgia-ΗΠΑ ήταν πολύ τυχερή που ακολούθησε από μικρή τα ένστικτά της και ασπάστηκε την ευρωπαϊκή κουλτούρα - ειδικότερα τη γαλλική - απορρίπτοντας το local staff. Κράτησε το σεβασμό της για τη μεγάλη της jazz σχολή και την εμπέδωσε ακόμα καλύτερα. Μεγαλωμένη στη Νέα Υόρκη και εν συνεχεία στο αγαπημένο της Παρίσι, είχε από έφηβη ακόμα στη φλέβα της το πάθος να τραγουδάει ελεύθερη. Έτσι, τραγουδούσε στους δρόμους με διάφορα street bands, ουσιαστικά περιμένοντας από τους περαστικούς να συγκινηθούν και να αφήσουν τον οβολό τους για να βγει το μεροκάματο.

Κάπου στο 1995 η Madeleine βρίσκεται στη Νέα Υόρκη και την κανονίζουν να εμφανιστεί σε ένα παρακμιακό μπαράκι και, όπως και στην ιστορία της Billie Holiday, υπάρχει ο σωστός άνθρωπος στο σωστό μέρος την κατάλληλη στιγμή. Και αυτός είναι ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων της Atlantic Records, Yves Beauvais, ο οποίος συνειδητοποιεί τι έχει μπροστά του. Μέσα σε ένα χρόνο κυκλοφορεί τον πρώτο δίσκο της καριέρας της «Dream land» διασκευάζοντας Bessy Smith, Patsy Cline, φυσικά Billie Holiday, αλλά και την αγαπημένη της Edith Piaf σε ένα από τα ομορφότερα τραγούδια που έχουν γραφτεί ποτέ το La Vie En Rose.

Και έτσι από μυσέμ μουσικός του δρόμου έφτασε να χαρακτηριστεί από το «Time» ως η πιο «συναρπαστική και περίπλοκη τραγουδίστρια της χρονιάς», αφού προηγουμένως τα μεγαλύτερα έντυπα του κόσμου είχαν προλάβει να τη βαφτίσουν «διάδοχο της Billy Holiday». Ο δίσκος της πούλησε 200.000 αντίτυπα παγκοσμίως –αστρονομικό νούμερο για jazz κυκλοφορία–, αλλά η Madeleine είχε ήδη γίνει αλληργική με τον κόσμο της μουσικής Βιομηχανίας. Εκεί είναι που γύρισε το ματάκι της και αποφάσισε να συνεχίσει, με τους δικούς της όρους όμως, που απλά συνεπάγονταν την ελευθερία της, αποδεδειγμένη από το άγχος των δισκογραφικών εταιριών. Και ξαφνικά ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΤΑΙ. Είναι κυριολεκτικά άφαντη για οκτώ χρόνια γυρίζοντας στη μυσέμικη ζωή της που είναι πιο αληθινή από αυτή που σου προσφέρει εφήμερη ευτυχία. Όταν, μετά από μέρες, την ανακάλυψε ιδιωτικός

αστυνομικός στη Νέα Υόρκη, η Peyroux μίνυσε στην εταιρία της πως δεν σκοπεύει να κάνει τίποτα άλλο για την προώθηση του δίσκου της και πως το μόνο που ήθελε είναι να την αφήσουν ήσυχη για να ετοιμαστεί για την περιοδεία της το φθινόπωρο. Ίσως στο μέλλον οι θεωρητικοί του marketing να την έχουν σαν το απόλυτο παράδειγμα για να σπρίζουν το θεώρημα ότι η πιο αποτελεσματική διαφήμιση είναι η διαφήμιση «από στόμα σε στόμα». Τραγούδι στους δρόμους με τους φίλους της, σε μπαράκια 12 τετραγωνικών –είμαι σίγουρος αν τη γνώριζε ο Tom Waits θα την ερωτευόταν– ήταν ευτυχισμένη. Και όταν δεν πάει ο προφήτης στο βουνό θα γίνει το αντίθετο. Ο αντικομφορμισμός της Madeleine της δίνει πλέον ένα δισκογραφικό συμβόλαιο με τους δικούς της όρους απαλλαγμένη από το άγχος και την πίεση της αδηφάγου μουσικής βιομηχανίας. Κυκλοφορεί πέρυσι έναν από τους καλύτερους δίσκους jazz της τελευταίας 30ετίας με τον τίτλο Careless Love. Εντυπωσιακό ξεκίνημα διασκευάζοντας Leonard Cohen στο σαγηνευτικό «Dance me to the End of Love» αλλά και το «You're Gonna Make Me Lonesome When You Go» του Bob Dylan, το «Weary Blues» του Hank Williams, το ομώνυμο τραγούδι του CD, επιτυχία της Bessy Smith στα τέλη της δεκαετίας του '20, αλλά και το δικό της «Don't Wait Too Long». Μας τραγουδάει ιστορίες βγαλμένες από τις κακόφημες συνοικίες της Νέας Υόρκης, τους υγρούς Παριζιάνικους δρόμους για τα ανεκπλήρωτα όνειρα μας... Και η φωνή της είναι σαν να ακούς τη Billie Holiday –είναι απίστευτη η ομοιότητα της χροιάς που δεν φτάνει αν δεν έχεις πάθος και δεν είσαι ο εαυτός σου, στοιχεία που δεν λείπουν από τη σεμνή Madeleine. Η ερμηνεία της ακροβατεί ανάμεσα στη jazz και στα blues, ενώ διαρκώς μοιάζει να ψάχνει πάνω στις νότες δρόμους που ξεφεύγουν από τα όρια των μουσικών ειδών. Και νέα τρελή επιτυχία ο δίσκος της! Στην Αμερική ήδη θεωρείται το νέο μεγάλο όνομα στη jazz. Ήδη τα τραγούδια της έχουν μπει στα soundtracks δύο χολιγουντιανών ταινιών. Στην πιο πρόσφατη μάλιστα με τίτλο «Failure to Launch», το «Dance me to the End of Love» ακούγεται σε σκηνή που η Sarah Jessica Parker ζει την ερωτική της απογοήτευση. Γράφτηκε μάλιστα ότι η ίδια η Parker ζήτησε να μπει το κομμάτι αυτό στη συγκεκριμένη σκηνή. Αυτό το παραμύθι δεν έχει τέλος...

Η Madeleine Peyroux θα εμφανιστεί στις 6 Ιουλίου στο Θέατρο Γης στην Θεσσαλονίκη και στις 7 Ιουλίου στο Λυκαβηττό.

DIRTY PRETTY THINGS

Η επιστροφή των Libertines

Για τον Peter Doherty τα έχουμε ξαναπεί. Από τους μεγαλύτερους pop stars αυτή τη στιγμή στη Μεγάλη Βρετανία, έγινε ιδιαίτερα γνωστός κατά τη θητεία του στους φοβερούς και τρομερούς Libertines, με τους οποίους για αρκετά χρόνια συνέδεσε το όνομά του. Ανέκαθεν όμως κάποιοι αμφισβητούσαν την ηγεσία του εκκεντρικού Peter στο γκρουπ και υποστήριζαν ότι το A και το Ω ήταν ο Carl Barat. Οι Dirty Pretty Things έρχονται για να δικαιώσουν πανηγυρικά όλους αυτούς με το ντεμπούτο τους άλμπουμ «Waterloo to Anywhere», που θα μπορούσε κάλλιστα να είναι και το τρίτο άλμπουμ των Libertines μιας και δεν έχει να ζηλέψει σχεδόν σε τίποτε τα «Up The Bracket» και το ομώνυμο «The Libertines», έστω και χωρίς την παρουσία του Doherty. Μερίδιο στη δυναμική «επιστροφή των Libertines» εκτός του Carl Barat έχουν και τα υπόλοιπα μέλη του γκρουπ, τα οποία είναι ο πρώην ντράμερ των Libertines, Gary Powel, ο κιθαρίστας John Rossomando και ο μπασίστας Didz Hammond. Οι δύο τελευταίοι μάλιστα συμμετείχαν στις συναυλίες των Libertines μετά την αποχώρηση του Doherty.

www.dirtyprettythingsband.com

THE HORRORS

The freaks are out!

Χρησιμοποιούν μείκαπ για να μεταμορφωθούν σε ζόμπι και ψεύτικο αίμα για να σπείρουν τον τρόμο και τη φρίκη. Είναι η καλύτερη σύγχρονη b-movie εκδοχή των Sonics και ίσως οι νέοι ήρωες της επόμενης ταινίας του Ρομέρο.

Το κλασικό «Vox Continental Organ» ήταν για πολλά garage σχήματα το σήμα κατατεθέν και σ' αυτό οφείλουν και οι Horrors τον πρωτόγονο ήχο στη μουσική τους, η οποία μπορεί να χαρακτηριστεί ως ένα μείγμα από 50s

surf, 60s garage, 80s new wave και 00s indie-punk.

Τα φοβερά και τρομερά σόου τους δύσκολα ξεπερνούν τα 20 λεπτά σε διάρκεια, αφού τα τραγούδια που έχουν στη συλλογή τους δεν είναι και πάρα πολλά, ενώ έχουν κυκλοφορήσει μόλις ένα 7" single, με το σούπερ «Sheena is a parasite» και το κλασικό «Jack the ripper» του Screaming Lord Sutch.

www.myspace.com/thehorrors

DIVINE COMEDY

From Fanfare... to Victory...

Το 1989 έκανε την εμφάνισή του στη Μεγάλη Βρετανία ένα pop γκρουπ με το όνομα Divine Comedy, με ξεκάθαρο κιθαριστικό προσανατολισμό και επιρροές κυρίως από τη μουσική των REM. Το 1990 κυκλοφόρησε το πρώτο τους άλμπουμ, «Fanfare for the comic muse» το οποίο ο Neil Hannon, που ουσιαστικά είναι το μόνο σταθερό μέλος του γκρουπ, ποτέ δεν αποδέχτηκε στην επίσημη δισκογραφία του, αφού έγκαιρα είχε καταλάβει ότι υπάρχουν πολύ σημαντικότερα πράγματα από τους REM για να επηρεαστεί κανείς.

16 χρόνια μετά και έχοντας γράψει κάποια pop αριστουργήματα, κυρίως τη δεκαετία του 90, οι Divine Comedy κυκλοφορούν το ένατο στούντιο άλμπουμ τους, με τίτλο «Victory for the comic muse», που παραπέμπει στο αποδιοπομπαίο ντεμπούτο τους «Fanfare for the comic muse»!

Μπορεί ο Neil Hannon να αλλάζει τους μουσικούς του συχνότερα από τον Mark E. Smith, στη μουσική του όμως παραμένει σταθερός, χρησιμοποιώντας πάντοτε πνευστά, βιολιά και άλλα ορχηστρικά όργανα, τα οποία φυσικά δεν θα μπορούσαν να λείπουν και από την τελευταία του δουλειά, για την οποία χρησιμοποίησε 28 μουσικούς. Ανάμεσα στα 11 του «Victory for the comic muse», υπάρχει και μία διασκευή στο «Party Fears Two» των Associates, του αιμνήστου Billy Mackenzie.

www.thedivinecomedy.com

PICK-UP

του Οδυσσέα Νικητιανού

SARANDON

Κάθε ίντσα και τραγούδι

Οι Sarandon είναι ένα τριμελές σχήμα αποτελούμενο από τους Crayola, Joe και Simon με έδρα το Λονδίνο, και λίγο πολύ θυμίζουν τα γνωστά: Buzzcocks, Smiths, Gang of four, Fall.

Το καλύτερο όμως δεν βρίσκεται στη μουσική τους ή στην εμφάνισή τους όπως συμβαίνει με πολλά από τα νέα συγκροτήματα, αλλά στους δίσκους τους.

Από το 2003 που ιδρύθηκαν έχουν κυκλοφορήσει τέσσερα mini-albums σε 7" και το καθένα από αυτά περιλαμβάνει 7 τραγούδια, που δύσκολα κάποιο ξεπερνάει τα 2 λεπτά σε διάρκεια! Καλύτερο όλων

το πιο πρόσφατο «The June Bride», που αποτελεί κατά κάποιο τρόπο φόρο τιμής στο θρυλικό γκρουπ της δεκαετίας του 80, τους June Brides.

Μέσα στον Ιούνιο θα κυκλοφορήσουν το «The Completist's Library», συλλογή σε CD και LP που θα αποτελείται από τα τέσσερα mini-albums (4x7=28 τραγούδια συνολικά) ενώ θα κυκλοφορήσει και στην Ιαπωνία με 4 επιπλέον τραγούδια, σύνολο 32. Χαμός!

www.sarandon.net

INDIE LABELS

(DON'T LET THE RECORD LABEL TAKE YOU OUT TO LUNCH)

του Νίκου Λιάσκα

This Happy Feeling Records

Η This Happy Feeling Records είναι το μοναδικό ελληνικό indie pop label. Δημιουργήθηκε από τον Μάκη (Next Time Passions), σε συνεργασία με τον Χρήστο Λιάλιο, γραφίστα και εκδότη του fanzine Little Charmer.

Από το 1993 έως το 1995 κυκλοφόρησαν τέσσερα επτάιντσα singles με το logo της εταιρείας και ένα ακόμη σε συνεργασία με την ισπανική elephant records. Αλλά ας πάρουμε τα γεγονότα με την σειρά...

Τέλη του 1989 κυκλοφορεί χέρι με χέρι το fanzine In Those Days που ασχολείται αποκλειστικά με τον χώρο της ανεξάρτητης pop και οργανώνονται τα πρώτα happenings με συναυλίες νέων συγκροτημάτων όπως οι Verden

Fell και οι One Night Suzan. Ακολουθεί η δημιουργία κι άλλων συγκροτημάτων (Next Time Passions, Sound Devise, Groove Machine, Kissamatic Lovebubbles, Pillow, Seaside) και νέων fanzines με σημαντικότερο το Little Charmer. Η νέα αυτή τάξη πραγμάτων συσπειρώνει ένα φανατικό πυρήνα οπαδών και δημιουργείται η ανεξάρτητη ελληνική indie pop σκηνή. Την άνοιξη του 1993 κυκλοφορεί ο πρώτος δίσκος της εταιρείας, το επτάιντσο «Angel flower e.p.» των Next Time Passions σε 500 αριθμημένα αντίτυπα. Ήχος φρέσκος, φανερά επηρεασμένος από τους Βρετανούς Field Mice, κόντρα στο ρεύμα της εποχής που ήταν η grunge.

Η απόπειρα βγάζει τα έξοδα και τον επόμενο χρόνο έχουμε τη δεύτερη

κυκλοφορία της εταιρείας. «Don't let them kill our taste e.p.» από τους One Night Suzan, με παραγωγή Coti K. Ο ωραιότερος δίσκος της εταιρείας κατά τη γνώμη μου. Ακολουθεί η κυκλοφορία του προσωπικού δίσκου του Crooner «Sounds from the valley of love e.p.» με τέσσερις έξοχες μελωδικές pop μπαλάντες. Η τελευταία κυκλοφορία με ετικέτα This Happy Feeling ήταν το «endless /only lust» από τους εκπληκτικούς garage popsters Kissamatic Lovebubbles. Αν και αδικείται από την παραγωγή, ο δίσκος μάς μεταφέρει το χαρακτηριστικό ήχο του συγκροτήματος και το σχετικό χαμό που γινόταν στις συναυλίες, με το κοινό να γίνεται ένα με τη μπάντα στη σκηνή και τον τραγουδιστή να κυλιέται στο πάλκο. Καθαρόαιμες

πανκ καταστάσεις κάτω από το πέπλο της pop αθωότητας!!! Σε συνεργασία με την Elephant Records κυκλοφορεί ο split δίσκος με την μία πλευρά αφιερωμένη στους Impossible Tymes και την άλλη στους Next Time Passions. Κομμάτια από τα groups της εταιρείας υπάρχουν σε διάφορες συλλογές που κυκλοφόρησαν στην Ελλάδα και στο εξωτερικό. Ξεχωρίζει η συλλογή «Try a little sunshine» που κυκλοφόρησε από την pop art records και μπορείτε να τη βρείτε στο vinyl microstore στη Διδότου. Ακόμη στον κατάλογο με τις κυκλοφορίες της This Happy Feeling περιλαμβάνεται και το flyer για μια συναυλία στο «ΑΝ» στις 28/10/93 με τον κωδικό happy 3, κατά τα πρότυπα της Factory και Sarah records.

SUNSHINE

The sunshine of early summer
always gives me some kind of hope.

Δευτέρα 12 Ιουνίου - Κυριακή 25 Ιουνίου
Underworld
Θεμιστοκλέους & Γαμβέτα 5, Εξάρχεια
Κάθε Βράδυ: 5 καλλιτέχνες σε διαδοχικά live
Όρα Έναρξης κάθε εκδήλωσης: 21:30
Οι πόρτες ανοίγουν: 21:00
Είσοδος: 10 ευρώ με μπύρα
Πώληση: μόνο στο ταμείο Underworld,
επί τόπου, κατά την εκάστοτε εκδήλωση

Open sky with a bird and a parrot by the square!
Θάωνος 10 (στόδι), Πλατεία Συντάγματος, 210 3312712

3RD SUMMER IN THE CITY FESTIVAL

Το καλοκαίρι έφτασε και το Summer in the City Festival, που διοργανώνεται από την Alterground, συνεπές στο ραντεβού του θα πραγματοποιηθεί και φέτος για 3η συνεχή χρονιά στο club Underworld από τις 12 μέχρι και τις 25 Ιουνίου. Μερικές από τις πιο ενδιαφέρουσες μπάντες της χώρας όπως οι Serpentine, Liar-birds, Zebra Tracks, Meannie Geannies, Goya’s Dream και πολλοί πολλοί άλλοι (σύνολο 70!) θα βρεθούν στο κέντρο της Αθήνας και θα παρουσιάσουν παλιές και νέες δουλειές. 5 συγκροτήματα την ημέρα σε 14 ξεχωριστές θεματικές βραδιές θα μας δώσουν την ευκαιρία να πάρουμε μια καλή γεύση για τη σύγχρονη ελληνική μουσική σκηνή.

CARLOS THE IDIOMACHAL
PRESENTS THE CRUNCH!

Κάθε Πέμπτη από τις 22:30 και μετά κυκλοφορεί στα decks του bar με το μεγαλύτερο όνομα στα Βαλκάνια, Open sky with a bird and a parrot by the square!, ο ένας και μοναδικός... Carlo Slatenager (aka Ramsay Williamson)! Γιους εκ των τριών Non-Stop-Hits, του γνωστού πλέον μουσικοεικαστικού τριδύμου που τα οπιάει σε εβδομαδιαία βάση δεξιά και αριστερά σε διάφορες μουσικές τοποθεσίες ανά την πόλη, ο C.S. στο καινουργό του μοναχικό πόστο παίζει ονούμπερ μουσικές από ποπ-rock η' roll, exotica και discorop, μέχρι retro electro και ξεκαρμένα ανεξαρτητικά διαμαντάκια!

ΠΑΤΕΝΤΕΣ!

Το Arthouse επί της Βογατσικού κρύβει δύο ακόμη ορόφους από πάνω του. Στον τρίτο όροφο, μέχρι και τις 30 Ιουνίου, θα εκτίθενται τα ευφάνταστα έργα-πατέντες του project «Διπλώματα Ευρεσιτεχνίας». Η έκθεση, που στήθηκε από μέλη της ομάδας Lowdown, εμπνέεται από τις διάφορες ευρεσιτεχνίες που αποτελούν μια αναπόσπαστη πρακτική της ελληνικής καθημερινής πραγματικότητας. Πατέντες, που εφευρίσκονται εκτός εμπορικού και βιομηχανικού σχεδίου αλλά από καθαρά υποκειμενικές αναγκαιότητες, φέρουν πιθανή διάθεση επίδειξης και οδηγούν σε αποτελέσματα απροσδιόριστης αισθητικής.

Arthouse
Βογατσικού 4, Θεσσαλονίκη (3ος όροφος)
Δευτέρα - Παρασκευή: 12:00 - 15:00 και 22:00 - 01:00
Κάθε Πέμπτη μετά τις 22:00, συζητήσεις και προβολές.
Μέχρι και την Παρασκευή 30 Ιουνίου 2006.

DANIEL JOHNSTON @ JINX!

Ο Daniel Johnston (γεννημένος στην Καλιφόρνια το 1961) είναι καλλιτέχνης που σε αποπλίζει με τον αυθορμητισμό και την ειλικρίνεια της τέχνης του. Χωρίς να έχει ακόμη την αναγνώριση που του αξίζει, αλλά με θαυμαστές όπως οι Kurt Cobain, David Bowie, Beck, Yo La Tengo και Flaming Lips, έχει διαγράψει μια μοναδική πορεία από το 1980. Η μουσική και η ζωγραφική του αναδεικνύουν ένα ασυμβίβαστο φυσικό ταλέντο, με ιδιαίτερο χιούμορ, αλλά και εμμονή σε αγαπημένα του θέματα, όπως ο Captain America και ο Βάτραχος με τα τηλεσκοπικά μάτια. Από 15 Ιουνίου μέχρι 15 Ιουλίου, το δισκοπωλείο Jinx, εκθέτει μια σειρά σχεδίων του Daniel Johnston από τη προσωπική συλλογή της Sandra Reignoux. Επιμέλεια, Χλόη Σίμου.

15 Ιουνίου - 15 Ιουλίου
Jinx
Ασκληπείου 24, Αθήνα
Τηλ.210 3645069
www.jinx.gr
Δευτέρα - Τετάρτη - Σάββατο: 11:30 - 16:00
Τρίτη - Πέμπτη - Παρασκευή: 11.30 - 20.30

ΑΥΤΗ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ Η ΔΙΚΗ ΣΟΥ ΙΣΤΟΡΙΑ:

-Πες ένα θέμα.
-Ό,τι να 'ναι;
-Ναι.
-Ο ρόλος της γυναίκας στη Γερμανία μετά την πτώση του Τείχους.
-Πιο γενικό;
-Παγκοσμιοποίηση.
-Πιο προσωπικό;
-Εε... επικοινωνία!
-Πού;
-Παντού.
Κάπως έτσι ξεκίνησε. Μια ομάδα, ένα θέμα, πολλές ιδέες, έρευνα, ασκήσεις, παιχνίδια, αυτοσχεδιασμοί, θετική ενέργεια... Και εγένετο μια devised παράσταση!

Devised theatre θα μπορούσαμε να πούμε ότι υπάρχει από τότε που υπάρχουν ηθοποιοί που μαζεύονται και φτιάχνουν ιστορίες. Πάντως το είδος γνωρίζει ιδιαίτερη άνθηση μετά το 2ο μισό του προηγούμενου αιώνα, κυρίως στο Λονδίνο και το Παρίσι. Αυτόν τον καιρό το αθηναϊκό κοινό μπορεί να απολαύσει μία devised παράσταση στο θέατρο «Επί Κολωνών». Η Αλεξάνδρα Παυλίδη, έχοντας υπάρξει μαθήτρια του γκουρού του devised theatre στο Λονδίνο David Glass, αλλά και βοηθός του στην τελευταία του παράσταση, αποφασίζει να ενδώσει στο φλερτ με τη σκηνοθεσία. Μαζί με 5 νέους ηθοποιούς και με αφορμή την επικοινωνία, κάνουν ένα μοντάζ πάνω στις σχέσεις, με χιούμορ και πολλή κίνηση. Όσοι προλάβουν (λίγες θέσεις γαρ) έχει καλώς, οι υπόλοιποι ας πάρουν μία γεύση από το ευφάνταστο διαφημιστικό σροτάκι!

Από 22/5 καθημερινά εκτός Τρίτης
Επί Κολωνών (φουαγιέ), Ναυπλίου 12, Κολωνός
Τηλ.: 210 5138067

MV RADIO

Άντε επιτέλους, να αγαλιάσουν τα αυτάκια μας. Για όσους δεν το έχουν πάρει χαμπάρι ακόμα, το Vinyl Microstore έχει αρχίσει εδώ και κάποιο καιρό ένα μίνι ραδιοφωνικό σταθμό στο internet. Παλιά και φρέσκα, μαύρα και άσπρα, indie και electronica και artrock και ό,τι άλλο αγαπάει η ψυχούλα σας. Τα παιδιά το ξέρουν το θέμα, το αγαπάνε και μας το προσφέρουν καθημερινά από τις 11:00 (καλά μην το παίρνετε και τoις μετρητοίς αυτό...). Για το ποιος παίζει, τι ώρες παίζει και άλλες πληροφορίες μπειτε και ρίζτε μια ματιά στο www.vinylmicrostore.gr

DO THE VELVET!!

στα παρακάτω σημεία

καφέ - bar - εστιατόρια

ΚΕΝΤΡΟ: Booze, Κολοκοτρώνη 57 | Gimmick, Τσαμαδού 15 | Obi-Χοροστάσιο, Σκουλενίου 2 Πλατ. Κλαυθμώνος | Polis, Πεσμαζόγλου 5 (στοά Βιβλίου) | Pop, Κλειτίου 10B | Toy, Καρύται 10 | Πρίζα, Χρ. Λαδά 1 & πλ. Καρύται | Το Χρώμα, Λέκκα 8 & Καραγεώργη Σερβίας | Pairi daeza, Παρνασσού 3 | Bartesera, Κολοκοτρώνη 25 (Στοά Πραξιτέλους), **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** After Dark, Διδότου 31 | Cafeína, Κιάφας 6 | Decadance, Βουλγαροκτόνου 69 | Floral, πλ. Εξαρχείων, | Mo Better, Θεμιστοκλέους & Κωλέττη 32, | Resin, Εμ. Μπενάκη 53, | Underground, Μεταξά 21, | Vox, Αραχώβης 61, | AB, Εμ. Μπενάκη 53, | Γιάντες, Βαλτετσίου 44 | Διπλό, Θεμιστοκλέους 70 | Ερωδός, Καλλιδρομίου 62 | Καφεκούτι, Σόλωνος 123 | Μικρό Καφέ, Αραχώβης 38 | Πεννιταπέντε, Καλλιδρομίου 55 | Ποδήλατο, Θεμιστοκλέους 48Α | Παλείται, Κωλέττη 9 | Χάρτες, Βαλτετσίου 35 | Wunderbar, Θεμιστοκλέους 80, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Τραμ, Μαυρομικάλη 168, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Closer, Σίνα 21 | Friday's, Νεοφύτου Βαμβά 2 | Mommy, Δελφών 4 | Tribeca, Σκουφά 44 | Εν Δελφοίς, Δελφών 5 | Σκουφάκι, Σκουφά 47 - 49, **ΚΟΥΚΑΚΙ:** De luxe, Φαλήρου 15, Μακρυγιάννη, | Μικρό Μουσικό Θέατρο, Βεύκου 33, **ΑΜΠΕΛΟΚΗΠΟΙ:** Friday's, Λ. Κηφισίας & Λ. Αλεξανδράς, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Kinky, Αβραμιώτου 6-8 | Το Κουτί, Ανδριανού 23, **ΘΗΣΕΙΟ:** Space, Ηρακλειδών 14 | Ψέντα, Ηρακλειδών 19 | Εν Αθήναις, Ηρακλειδών 12 | Inothea, πλ. Αβυσσινίας 3 | Καφενείο Θησείο, Ακάμαντος 2 | Μορφή, Ηρακλειδών 36 | Πιλ-Πουλ (σαλόνι), Αποστ. Παύλου & Πουλοπούλου | Stavlos, Ηρακλειδών 10 | Τατατά, Ηρακλειδών 30, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** Bios, Πειραιώς 84, **ΨΥΡΡΗ:** Άσπρο καφέ, Αριστοφάνους 4 | Guru Bar, πλ. Θεάτρου 10 | Loop, πλ. Αγ. Ασωμάτων 3 | Multi 22, Ερμού 116 & Λεωκορίου | Soul, Ευριπίδου 65 | Spirit, Μιαούλη 13 | Yoga Bala, Ρήγα Παλαμήδου 5 - 7 | Αρόδον, Μιαούλη 22 | Ψύρρα, Μιαούλη 19 | Άστρον, Τάκη 3, **ΓΚΑΖΙ:** Almodobar, Κωνσταντινούπολεως 60 | Γκαζάκι, Τριπολέμου 31 | Νηπαγωγείο, Κλεάνθους 8 | Mad, Περασφώνης & Δεκελίων 12 | Mamaca's, Περασφώνης 41 | Taras, Τριπολέμου 44, **ΚΑΙΣΑΡΙΑΝΗ:** Μέλι, Εθνικής Αντιστάσεως 4, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Μπρίκι, Φρύνης 18 | Friday's, Υμηττού 110, Εμπ. Κέντρο Mil-leppium, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Lemon, Ακτι Θεμιστοκλέους 154 | Un mundo, Υψηλάντου 176, **ΚΑΛΛΙΘΕΑ:** Sine Qua Non, Αλεξανδρίου Πάντου 10, **ΦΙΛΟΘΕΗ:** Παλιά Αγορά, Κεχαγιά 26 & Μάρκου Ρενιέρη, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Blue bar, Μεσολογίου 8, κεντρική πλ. Χαλανδρίου **ΚΕΦΑΛΑΡΙ:** Αίγλη, Πλατ. Κεφαλαρίου

καταστήματα

ΚΕΝΤΡΟ: Enter, Σόλωνος 52 & Μαυρομικάλη 15 | Prime Timers, Ερμού 99 | Rita Pateroni, Καρ. Σερβίας 11 | Ορφανίδης, Κολοκοτρώνη 27 | Σόλωνος Records, Καπλανών 14, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Clipart, Μπότσια 6 | Vinyl microstore, Διδότου 34 | Yesterday's Bread, Καλλιδρομίου 67-69, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Antonios Markos, Σκουφά 21 | Cake, Ηροδότου 13 | Energie, Σκουφά 29 | .Lak, Σκουφά 10 | Nine Below, Τσακάλωφ 16 | Rere Papa Σκουφά 62 | Rora Lavada, Σόλωνος 42 | Το Βρακί, Σκουφά 50 | Boosja, Ομήρου 56 & Σκουφά, **ΜΟΝΑΣΤΗΡΑΚΙ:** Mr. Vinylios, Ηφαιστίου 24, **ΨΥΡΡΗ:** Central Hair Company, Ρήγα Παλαμήδου 3 | Epidemic, Αγ. Αναργύρων 16 | Eye Worry, Καραϊσκάκη 1 & Ερμού | Mofu, Σαρρή 28 | Occhi, Σαρρή 35 | Formika, Παλλάδος 9, **ΓΚΑΖΙ:** Lifestyledeath, Τριπολέμου 30, **ΑΝΘ ΠΕΤΡΑΛΩΝΑ:** Loopsnoo Records, Ακαίων 24, **ΓΛΥΦΑΔΑ:** 11, Κύπρου 11 | .Lak, Α. Μεταξά 24-26 | Rita Pateroni, Μεταξά 40 **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Madness Store, Φρύνης 31 & Δαμάρεως, **ΝΕΑ ΣΜΥΡΝΗ:** Record House, Ομήρου 46, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Sneaker Store, Σωτήρος Διός 23 | Prime timers, Ανδρούτσου, **ΧΑΛΑΝΔΡΙ:** Ducknows music store, Κολοκοτρώνη 9 & Γκίνν 6, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Switch, Κυριαζή 6-8

σινεμά

ΚΕΝΤΡΟ: Ελευθερουδάκης, Πανεπιστημίου 17, | Εν Αθήναις, Μαυροκορδάτου 9 | Πολιτεία, Ασκληπιού 3, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Στουρνάρη 35 | Πρωτοπορία, Γραβιάς 3 - 5, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Koan-Taschen, Σκουφά 64, **ΘΗΣΕΙΟ:** Λεμόνι, Ηρακλειδών 22, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Futura, Βικτωρος Ουγκώ 15, **ΠΕΙΡΑΙΑΣ:** Underground, Καραολή & Δημητρίου 56, **ΚΗΦΙΣΙΑ:** Ελευθερουδάκης, Κηφισίας 268 | Παπασωτηρίου, Κολοκοτρώνη 10

ΚΕΝΤΡΟ: Άστρ, Κοραή 4, **ΦΙΣ:** Μικρόκοσμος, Λεωφ. Συγγρού 106, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Αλφαβήλ, Μαυρομικάλη 168

χώροι τέχνης

ΝΕΑΠΟΛΗ: Βακαλό, Λάμπρου Κατσώνη 26, **ΨΥΡΡΗ:** Ακτο, Κρανού 3 | Ι.Ι.Ε.Κ. ΜΟΚΥΜΕ, Αγ. Δημητρίου 11, **ΣΩΓΡΑΦΟΥ:** Focus, Παπάγου 112, **ΠΕΙΡΑΙΩΣ:** ΑΣΚΤ, Πειραιώς 256 | Dance Cultural Centre, Πειραιώς 76, **ΥΜΗΤΤΟΣ:** Leica, Υμηττού 243

ΚΕΝΤΡΟ: The apartment, Βουλής 21, | Καππάτος Αίθουσα Τέχνης, Αγ. Ειρήνης 6 & Αθηνάς, | Εθνικό Μουσείο Σύγχρονης Τέχνης, Βασ. Σοφίας & Κόκκαλη 1, **ΕΞΑΡΧΕΙΑ:** Chear Art, Θεμιστοκλέους & Α. Μεταξά 25, | Manufactura, Ζωοδόχου Πηγής 29, **ΝΕΑΠΟΛΗ:** Κέντρο Σύγχρονης Τέχνης Ιλεάνα Τούντα, Αρματολών & Κλεφτών 48, | Φούρνος Κέντρο για τον Ψηφιακό Πολιτισμό, Μαυρομικάλη 168, **ΠΛ. ΒΙΚΤΩΡΙΑΣ:** Νώς, Χέυδεν 38Α, **ΚΟΛΩΝΑΚΙ:** Millefiori Art Space, Χάρτος 29, | Καλφαγιάν, Καψάλη 6, **ΘΗΣΕΙΟ:** Bemier / Eliades, Επταστόλου 11, | Ελένη Κορωνοίου, Μπασίων 5 - 7 | Herakleidon, Experience in Visual Arts, Ηρακλειδών 16, **ΜΕΤΑΣΟΥΡΓΕΙΟ:** Gazon Rouge, Βικτωρος Ουγκώ 15 | Vamiali's, Σάμου 1, **ΨΥΡΡΗ:** a.antoniopoulou.art, Αριστοφάνους 20 | Art Tower Agora, Αρμοδίου 10, Βαρβάκειος Πλατεία | Batagianni Gallery, Αγ. Αναργύρων 20 | Gallery + Lab, Σαχτούρη 1 - 3 | The Breeder, Ευμορφοπούλου 6 | Xirpas Gallery, Σοφοκλέους 53Δ | Α.Δ., Παλλάδος 3 | Μικρό Πολυτεχνείο, πλ. Ασωμάτων 7 | E31, Ευριπίδου 31 **ΚΟΛΩΝΟΣ:** Επί Κολωνών, Ναυπλίου 12, **ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗ:** Πνευματικό Κέντρο Δήμου Πετρούπολης, Μπουμπουλίνας 59 & Αθανάσιου Διάκου, **ΠΑΓΚΡΑΤΙ:** Το Μήλο Τεχνχώρος, Αμύντα 11, **ΝΕΑ ΙΩΝΙΑ:** B.I.G., Τραπεζούντας 44 | Ίδρυμα ΔΕΣΤΕ, Ε. Παπά & Φιλελλήνων

DO THE VELVET και στην υπόλοιπη Ελλάδα!

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ καφέ - bar - εστιατόρια: Elvis, Λεωφ. Νίκης 21 | Θερμαϊκός, Λεωφ. Νίκης 21 | Νίκης 35, Λεωφ. Νίκης 35 | Grotesque, Παύλου Μελά 4 | Το νερό που καίει, Προξένου Κορομπλά 47 | De Facto, Παύλου Μελά 19, **καταστήματα:** Αίγλη, Αγίου Νικολάου 3 & Κασσάνδρου | Art House, Βογατσίκου 4 | Α.Ζ.Α. video club, Παλαιών Πατρών Γερμανού 5 | Εναλλακτικό Κάπνισμα, Μπαλάνου 32 | Joint, Αγίας Σοφίας 1 | Lotus, Σκρά 7 | Noise Records, Λ. Μαργαρίτη 6 | Stereodisc, Αριστοτέλους 4, **ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ:** Παπασωτηρίου, Τσιμισκή 87 | Πρωτοπορία, Λεωφ. Νίκης 3, **χώροι τέχνης:** Gallery Kalfayan, Προξένου Κορομπλά 43 | TinT, Χρυσ. Σμύρνης 13 **ΧΑΛΚΙΔΑ** velvet cafe, Τζιαντινί 12 **ΝΑΥΠΛΙΟ** Obbi foto gallery, Αντωνοπούλου 6 **ΛΟΥΤΡΑΚΙ** B-Side, Λ. Κατσώνη 1 & Εθν. Αντιστάσεως **ΡΑΦΗΝΑ** Sante, Βασ. Γεωργίου 10, πλ. Ραφίνας **ΝΑΥΠΑΚΤΟΣ** Culture Net, Ανεμογιάννη Παξινού 3 **ΜΥΚΟΝΟΣ** Εφημερίδες Gallery, Πέτρου Δρακοπούλου 4 **ΧΙΟΣ** Αίθουσα τέχνης Καλλιόπη, Γεωργ. Μουτάφη 4 **ΚΡΗΤΗ** Τεχνόπολις, Ανδρ. Παπανδρέου 116, Ηράκλειο (Αμμουδάρα)

ernesto guevara

ο φωτογράφος

238 φωτογραφίες, τραβηγμένες από τον ίδιο τον CHE
Πολιτιστικό Κέντρο "Ελληνικός Κόσμος", ΕΙΣΟΔΟΣ ΕΛΕΥΘΕΡΗ
ΑΘΗΝΑ, 2 ΜΑΪΟΥ έως 2 ΙΟΥΛΙΟΥ, Πειραιώς 254, Κτίριο 1

Επίσης προβάλλονται σπάνια ντοκουμέντα για την ζωή και την δράση του CHE
HASTA LA VICTORIA, SIEMPRE του Σαντιάγο Άλβαρες, ΦΙΝΤΕΛ: ΟΤΑΝ ΣΚΕΦΤΟΜΑΙ ΤΟΝ ΤΣΕ του Τζιάννι Μίνα
Ο ΕΡΩΤΑΣ, Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ, Η ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ της Τερεσίτα Γκόμες
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΣΕ του Τζιάννι Μίνα (Περιλαμβάνονται σκηνές από την ταινία «Ημερολόγια Μοτοσυκλέτας»)
ΤΑΞΙΔΕΥΟΝΤΑΣ ΜΕ ΤΟΝ ΤΣΕ του Τζιάννι Μίνα (Περιλαμβάνονται σκηνές από την ταινία «Το Ταξίδι»)
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ, Ο ΦΙΛΟΣ ΣΥΝΤΡΟΦΟΣ του Ρομπέρτο Μασσάρι
Ο ΑΡΧΗΓΟΣ ΤΗΣ ΦΑΛΑΓΓΑΣ 4 του Σέρτζιο Χιράλ, ΕΠΙΚΟ ΑΣΜΑ ΣΤΗΝ ΤΡΥΦΕΡΟΤΗΤΑ Κολλεκτίβα ICAIC
ΤΣΕ ΓΚΕΒΑΡΑ, ΕΚΕΙ ΠΟΥ ΔΕΝ ΕΦΤΑΣΕ ΚΑΝΕΙΣ του Μανουέλ Παρέδες
ΜΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΝΕΙ ΤΟ ΓΥΡΟ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ του Πέδρο Τασάκελ
Ο ΤΣΕ ΣΤΗ ΒΟΛΙΒΙΑ της Ρεμπέκα Τσάβες, Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ ΤΣΕ της Ρεμπέκα Τσάβες
Η ΦΛΟΓΑ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ του Τζιάννι Μίνα, ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΜΟΤΟΣΙΚΛΕΤΑΣ του Βάλτερ Σάλες

Λεπτομέρειες σχετικά με το ποιες ταινίες θα προβάλλονται καθημερινά και τις ακριβείς ώρες προβολής τους μπορείτε να βρείτε στην υποδοχή της έκθεσης

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ: 210 9512991 - 210 9512981

Timberland Make it better.

PHOTOGRAPH BY JEFFREY M. COOPER

WHEREVER
THERE'S
WATER,
THERE'S
TIMBERLAND

THE ANNAPOLIS

The Annapolis, the classic boat shoe from Timberland. Great looks. Premium water resistant leather and a single-length rubber outsole for flexibility and great slip resistance on wet surfaces. And the Smart Comfort® system for all day comfort and support. It's all designed to give you confidence, whenever there's water around.